

ชื่อเรื่อง : ศึกษาปัญหาการแยกหมวดหมู่บัญชีวิชาบัญชีของนักเรียน ระดับ ปวช.1
สาขาวิชาการบัญชี
สถานศึกษา : วิทยาลัยการอาชีพปง
ชื่อผู้วิจัย : นางณัฏฐธิดา จินมอญ
สาขาวิชา : สาขาวิชาการบัญชี
ปีการศึกษา : 2566

บทคัดย่อ

สาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ ได้เล็งเห็นความสำคัญของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการบัญชี ซึ่งในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยการอาชีพปง ได้มีนโยบายเพิ่มศักยภาพทางการเรียนรู้โดยการจัดวิชาต่าง ๆ ให้ยกระดับเกี่ยวกับสมรรถนะ และนอกจากนี้ทางวิทยาลัยยังส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติอย่างมีความสุข มีทักษะวิชาชีพและศิลปะการใช้ชีวิต

ดังนั้น สาขาวิชาบัญชี วิทยาลัยการอาชีพปง จึงมีความคิดที่จะศึกษาเกี่ยวกับประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับอย่างแท้จริง และ หาทางแก้ปัญหาสำหรับนักศึกษาที่แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อวางแผนชุดการเรียนรู้ปรับปรุงวิธีการสอนให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักศึกษา และพัฒนาคุณลักษณะที่เหมาะสม นักศึกษาในแต่ละคน เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการเตรียมความพร้อมและพัฒนาบุคลากรเข้าสู่ระบบตลาดธุรกิจบริการในด้านอุตสาหกรรม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.1 เพื่อให้ทราบปัญหาการวิเคราะห์รายการค้าของนักเรียน สาขาวิชาการบัญชี
- 1.2 เพื่อให้ให้นักเรียน ปวช. 1 สาขาวิชาการบัญชี สามารถแยกหมวดหมู่บัญชีได้อย่างถูกต้อง

ชื่อเรื่อง : การศึกษาการพัฒนาทักษะการจดจำคำสั่งที่ใช้ในการเขียนโปรแกรมด้วยภาษา SQL ในรายวิชาภาษาสอบถามข้อมูลเชิงโครงสร้างเบื้องต้นโดยใช้สื่อการสอน Kahoot ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยการอาชีพพง

ชื่อ : นายภราดร มุลสวัสดิ์

สาขาวิชา : เทคโนโลยีสารสนเทศ

ปีการศึกษา : 1/2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการจดจำคำสั่งที่ใช้ในการเขียนโปรแกรมด้วยภาษา SQL ในรายวิชาภาษาสอบถามข้อมูลเชิงโครงสร้างเบื้องต้น โดยใช้สื่อการสอน Kahoot กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยการอาชีพพง จำนวน 9 คน

พบว่าผลการวิเคราะห์การพัฒนาทักษะการจดจำคำสั่งที่ใช้ในการเขียนโปรแกรมด้วยภาษา SQL ในรายวิชาภาษาสอบถามข้อมูลเชิงโครงสร้างเบื้องต้น เปรียบเทียบระหว่างเรียนและหลังเรียน ผลปรากฏดังนี้ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนก่อนได้รับการสอนโดยใช้สื่อการสอน Kahoot เท่ากับ 5.44 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้สื่อการสอน Kahoot เท่ากับ 12.67 คะแนน จากการทดสอบนี้แสดงว่าสื่อการสอน Kahoot ที่ใช้ในการทดลองมีผลต่อการพัฒนาทักษะการจดจำคำสั่งที่ใช้ในการเขียนโปรแกรมด้วยภาษา SQL ในรายวิชาภาษาสอบถามข้อมูลเชิงโครงสร้างเบื้องต้น

รายงานวิจัยในชั้นเรียน การศึกษาการจัดการกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาการเขียนแบบไฟฟ้าด้วยคอมพิวเตอร์ ของนักศึกษาระดับ ปวส.
สาขาวิชาไฟฟ้า สาขางานไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยการอาชีพปง
ผู้วิจัย นายกฤษฎา อินต๊ะ
สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยการอาชีพปง
ปี พ.ศ. ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

บทคัดย่อ

ผลการศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาการจัดการกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการเขียนแบบไฟฟ้าด้วยคอมพิวเตอร์ ของนักศึกษาระดับ ปวส.1 สาขาวิชาไฟฟ้า สาขางานไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยการอาชีพปง โดยมีประชากร มีประเด็นที่ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลดังนี้

การเปรียบเทียบคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง พบว่า คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ และทักษะกระบวนการต่างๆสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นภาพรพรณ ตาก้อนทอง (2545) รุ่งอรุณ ลียะวนิชย์ (2546) ปัทมา เต่าให้ (2549)

การเปรียบเทียบคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน กับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่า คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ช่วยพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มั่นทนา พักขาว (2549) และมาลี เดชปรอท (2550)

ชื่อเรื่อง การศึกษาการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ในรายวิชาปัญหาพิเศษเทคโนโลยีสารสนเทศ
นักเรียนแผนกวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ปวช.3 วิทยาลัยการอาชีพปง

ผู้วิจัย นายปรัชญา นามวิชัย ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย

ลักษณะประชากรที่ศึกษา นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จำนวน 8 คน

ในรายวิชา ปัญหาพิเศษเทคโนโลยีสารสนเทศ รหัส 20901-2104

ระยะเวลา เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2566 ถึง เดือน กันยายน พ.ศ. 2566

ภาคการศึกษา 1 ปีการศึกษา 2566

บทคัดย่อ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ เน้นให้นักเรียนได้คิด ค้นคว้าหาความรู้และลงมือปฏิบัติหรือกระทำจริงทุกขั้นตอน จนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง การจัดการเรียนรู้ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีหลายรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้แบบโครงงาน เป็นการจัดการเรียนรู้อีกรูปแบบหนึ่งที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงในลักษณะการวิจัยสำรวจ ทดลอง ประดิษฐ์คิดค้น โดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด ดังนั้นการเรียนรู้แบบโครงงานจึงเป็นสะพานเชื่อมโยงระหว่างห้องเรียนกับโลกภายนอกที่จะช่วยให้นักเรียนได้นำความรู้ในชั้นเรียนไปบูรณาการกับกิจกรรมที่จะทำ เพื่อนำไปสู่ความรู้ใหม่ๆ ด้วยการสร้างความหมาย การแก้ปัญหาและการค้นพบองค์ความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้น การสอนแบบโครงงานจึงเป็นการสอนที่ให้นักเรียนได้รู้จักวิธีทำโครงงานวิจัยเล็กๆ (Mini Research) ที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะและการสร้างผลผลิตที่มีคุณภาพ จุดประสงค์หลักของการสอนแบบโครงงาน เพื่อต้องการกระตุ้นให้นักเรียน

ชื่องานวิจัย พฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักศึกษา ระดับชั้น ปวช.3 สาขางานยานยนต์
แผนกวิชาช่างยนต์ โดยวิธีการให้นำเสนอหน้าห้องเรียน

ผู้วิจัย นายณัฐพล จารี

บทคัดย่อ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กล่าวเกี่ยวกับการจัดการศึกษาว่า ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม การจัดกระบวนการเรียนรู้ต้องบูรณาการด้านต่างๆ เช่น ความรู้เกี่ยวกับตนเอง ทักษะทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ไทย ทักษะการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข โดยพิจารณาพัฒนาการของผู้เรียน

ในการศึกษางานวิจัย เรื่องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักศึกษา ระดับชั้น ปวช.3 สาขางานยานยนต์ โดยวิธีการให้นำเสนอหน้าห้องเรียน รายวิชาโครงการ 1 รหัสวิชา 20101-8502 ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2566 มีจุดประสงค์เพื่อให้มีวัตถุประสงค์ เพื่อหาแนวทางการพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกการเรียนของนักศึกษาชั้น ปวช.3 สาขางานยานยนต์ แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพปง โดยการฝึกให้นำเสนอผลงานวิชางานโครงการ แล้ว นำเสนอหน้าห้องเรียน

โดยสรุปการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้ ตรงตามเป้าหมายที่ตั้งใจคือ ผู้เรียนกล้าตัดสินใจด้วยตนเอง ก่อนทำกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 14.00 % หลังทำกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 83.00 % ซึ่งแสดงถึงการที่นักศึกษาได้ทำกิจกรรมการกล้าแสดงออกทำให้นักศึกษากล้าที่จะพูด นักศึกษามีความมั่นใจในตนเองกล้าตัดสินใจและกล้าที่จะแสดงออกจากจำนวนเปอร์เซ็นต์ ของนักศึกษาที่เพิ่มมากขึ้น หลังการทำกิจกรรม

ชื่อผู้วิจัย : นายกิตติพันธ์ บ้านสระ

ชื่อเรื่อง : การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้มีวินัยและความรับผิดชอบของนักศึกษา ปวช. 3

สาขาวิชาช่างก่อสร้าง วิทยาลัยการอาชีพปง

ปีการศึกษา : ภาคเรียนที่ 1/2566

บทคัดย่อ

งานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นผู้มีวินัยและความรับผิดชอบต่อหน้าที่และการเรียนดีขึ้นของนักศึกษา ปวช.3 สาขาช่างก่อสร้าง ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยการอาชีพปง โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการ สังเกต การสัมภาษณ์ ข้อมูลด้านการเรียนของแต่ละวิชา และการตอบแบบสอบถามจากนักเรียน การใช้แรงจูงใจเสริมแรง โดยให้คำชมเชยแก่นักเรียน รวมทั้งดูแลด้านการเรียนให้มีความรับผิดชอบ สนใจเรียน และติดตามจากผู้ปกครอง คุณครูที่เข้าสอนแต่ละวิชา ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นต่อการมาเรียนและการเรียนมากขึ้น มีความเอาใจใส่ต่อการเรียน รับผิดชอบและ สนใจเรียนมากขึ้น ทำให้บรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มีความตั้งใจเรียนมากขึ้น มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ไม่ขาดเรียนหรือมาสาย ทำงานที่ ได้รับมอบหมายและ ส่งงานตรงกำหนดเวลา รู้จักช่วยเหลือซึ่งกัน และ กันด้วยความเต็มใจ

ชื่องานวิจัย สำรวจการส่งงานของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
 รายวิชาการบัญชีอุตสาหกรรม สาขาวิชาการบัญชี ชั้นปีที่ ๓

ชื่อผู้วิจัย นางสาวอารีย์รัช ใจกว้าง

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยการอาชีพปง

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้เกี่ยวกับการพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนในการส่งงานใน รายวิชาการบัญชี อุตสาหกรรม ซึ่งข้าพเจ้าได้จัดทำแบบบันทึกพฤติกรรมการส่งงานของนักเรียนในการส่งงานแบบฝึกหัดและ การทำใบงานปฏิบัติ ซึ่งได้ข้อสรุปว่าในตอนแรกของการงานวิจัยนักเรียนบางคนยังไม่สามารถปรับตัวเอง ให้มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย แต่เมื่อได้รับการกระตุ้นจากครูผู้สอนนักเรียนสามารถ ปรับปรุงความรับผิดชอบของตนเองในการส่งงานได้มากยิ่งขึ้น

วิจัยในชั้นเรียน
เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
(วิชา งานเครื่องล่างรถยนต์ รหัสวิชา ๒๐๑๐๑-๒๐๐๓)
ระดับชั้น ปวช.๒

ผู้วิจัย
นายอรรถพล หล้าสมบูรณ์
ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๖

แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพปง
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ

บทคัดย่อ

งานวิจัยในชั้นเรียน เรื่องการศึกษาพฤติกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ให้ดีขึ้น แผนกวิชาช่างยนต์ ระดับชั้น ปวช ปีที่ ๒ วิทยาลัยการอาชีพงบ โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต การสัมภาษณ์ ข้อมูลด้านการเรียนของแต่ละวิชา และการตอบแบบสอบถามจากนักศึกษา การใช้แรงจูงใจเสริมแรงโดยให้คำชมเชยแก่นักศึกษารวมทั้งดูแลด้านการเรียนให้มีความรับผิดชอบ สนใจเรียน และติดตามจากผู้ปกครอง ครูที่เข้าสอนแต่ละวิชา ทำให้นักศึกษา มีความกระตือรือร้นต่อการมาเรียนและการเรียนมากขึ้น มีความเอาใจใส่ต่อการเรียน รับผิดชอบและสนใจเรียนมากขึ้น ทำให้บรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มีความตั้งใจเรียนมากขึ้น มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ไม่ขาดเรียนหรือมาสาย ทำงานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานตรงกำหนดเวลา รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วยความเต็มใจ พัฒนาสื่อการสอนให้ดีขึ้น ตรงตามวัตถุประสงค์

หัวข้อวิจัย การสำรวจการส่งงานของนักเรียนระดับ ปวช.2 สาขาวิชาช่างยนต์ ภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2566

ชื่อผู้วิจัย นายศักดิ์นภา กวาวสิบสาม

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้เกี่ยวกับการพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนในการส่งงานในวิชางานส่งกำลังรถยนต์ซึ่งข้าพเจ้าได้จัดทำแบบบันทึกพฤติกรรมการส่งงานของนักเรียนในการส่งงานแบบฝึกหัดและการทำใบงานปฏิบัติ ซึ่งได้ข้อสรุปว่าในตอนแรกของงานวิจัยนักเรียนบางคนยังไม่สามารถปรับตัวเองให้มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย แต่เมื่อได้รับการกระตุ้นจากครูผู้สอนนักเรียนสามารถปรับปรุงความรับผิดชอบของตนเอง ในการส่งงานได้มากยิ่งขึ้น

เพื่อทำให้นักเรียนทราบว่าการทำงานในครั้งต่อไปต้องทำงานให้เรียบร้อยและเสร็จให้ทันเวลาที่ครูกำหนด ผลที่ได้ให้นักเรียนเกิดการพัฒนาตนเองในการทำงานครั้งต่อไปได้ดีขึ้น ผลการทำงานแบบฝึกหัด 3 บท และ ใบงานปฏิบัติ 5 ใบงาน นักเรียนมีการพัฒนา

ระดับการส่งงานของตนเองดีขึ้นเป็นลำดับ สำหรับนักเรียนที่ทำงานส่งตรงเวลาเดิมอยู่แล้วก็มีการพัฒนาในด้านความเรียบร้อยของงานเพิ่มมากขึ้นจากเดิมอีกด้วย

**งานวิจัยปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.๑) ของนักเรียน
วิทยาลัยการอาชีพปง ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖**

**นางสาวชโลธร ชัยเสน
แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์**

**วิทยาลัยการอาชีพปง
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ**

ชื่อผลงานการวิจัย

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.๑) ของนักเรียนวิทยาลัยการอาชีพ
ปง ปีการศึกษา ๒๕๖๖

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- ๑) เพื่อศึกษาจำนวน สภาพทั่วไป ของนักเรียนระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.๑) วิทยาลัยการอาชีพปง
- ๒) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.๑) ของนักเรียนวิทยาลัยการอาชีพปง
ปีการศึกษา ๒๕๖๖

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ นักเรียนที่ศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยการอาชีพปง จำนวน ๙๓ คน โดยการสุ่มแบบแยกชั้น (Stratified Random
Sampling) ซึ่งใช้ตารางมาตรฐานว่าด้วยขนาดประชากรและกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan
(อ้าง ถึงใน ธาณินทร์ ศิลปจารุ. ๒๕๔๘ : ๕๑) ที่ระดับความเชื่อมั่น ๙๕%

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้น
ประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ ๑ เกี่ยวกับเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ๔ ด้าน คือ ด้านเหตุผล ส่วนตัวของผู้เรียน,ด้านผู้ปกครอง ,
ด้านกลุ่มเพื่อน , ด้านสภาพแวดล้อมหรือค่านิยมทั่วไป และแบบสัมภาษณ์ เพื่อยืนยันประเด็นคำถาม
ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

๑. สภาพทั่วไปของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยการอาชีพปง
พบว่านักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศหญิง ๒๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖ รองลงมาเป็น
เพศหญิง ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔ ช่วงอายุส่วนมากจะมีอายุ ๑๖ ปีขึ้นไป ๓๕คน คิดเป็นร้อยละ
๗๐ รองลงมาอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี ๑๕คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐ และส่วนมากสำเร็จการศึกษาจาก
สถานศึกษาจากโรงเรียนสามัญ ๔๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๘ รองลงมาคือโรงเรียนเอกชน ๑ คน คิด
เป็นร้อยละ ๒

๒. ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง ๕ ปัจจัย
พบว่า ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านผู้ปกครองและสภาพแวดล้อมและจุดเด่น ของสถานศึกษา
มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยมากเหมือนกัน ได้แก่ ด้านตัวผู้เรียน ($\bar{X}$ = ๓.๘๕)
ด้านผู้ปกครอง ($\bar{X}$ = ๓.๗๖) สภาพแวดล้อม

และจุดเด่นของสถานศึกษา ($\bar{X} = 3.70$) รองลงมาคือปัจจัยด้านเพื่อนและรุ่นพี่และด้านครู
แนะแนว มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลางเหมือนกัน ได้แก่ ด้านเพื่อนและรุ่นพี่ ($\bar{X} = 3.37$) ด้านครู
แนะแนว ($\bar{X} = 2.56$)

ชื่อเรื่อง : วินัยในห้องเรียนและแรงจูงใจทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 - 3
 แผนกวิชาการบัญชี วิทยาลัยการอาชีพปง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
 ชื่อผู้ศึกษา : ณัฏฐนิชา ศรีกันหา
 ปีการศึกษา : 2566

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาวินัยในห้องเรียนและแรงจูงใจทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 - 3 แผนกวิชาการบัญชี วิทยาลัยการอาชีพปง

เครื่องมือที่ใช้ในการทำการศึกษาคือ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม (แบบสอบถามความมีวินัยในตนเองด้านวินัยในห้องเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน) วิธีการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาตามขั้นตอน 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1. การกำหนดปัญหาและการตั้งสมมติฐาน 2. การรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล 3. การวินิจฉัย 4. การช่วยเหลือ การป้องกัน และการส่งเสริม 5. การทำนายผล 6. การติดตามผล และ 7. การสรุปผล และข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

ความมีวินัยในตนเองด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อความพยายามทางการเรียน นักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีความพยายามทางการเรียนอย่างเต็มที่ ทำสิ่งที่ดี เหมาะสมอย่างที่ตั้งใจไว้พยายามที่จะพัฒนาตนเอง ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งจากตำราเรียน ค้นคว้าในห้องสมุด รวมทั้งการฝึกทักษะจากบทเรียนที่ยาก การวางแผนการเรียนที่ดีตั้งแต่ต้นปีการศึกษา ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำมีจำนวนน้อย ซึ่งในนักเรียนกลุ่มนี้จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาที่จะทำให้นักเรียนเห็นเป้าหมาย คุณประโยชน์ คุณค่าของความพยายาม รวมทั้งการยอมรับของสังคมที่มีต่อผู้ที่มีความพยายาม รวมทั้งกระตุ้นนักเรียนที่มีผลการเรียนไม่ดี ให้มีความพยายาม ขยันหมั่นเพียรในด้านการเรียน ทำให้นักเรียนตระหนักในการวางแผนทางด้านการเรียน มีความมุ่งมั่น มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและหากได้ปฏิบัติตนจนเป็นนิสัยก็จะเป็นผู้ที่มีความสำเร็จในชีวิตตามที่ตนได้มุ่งหวังไว้

วิจัยในชั้นเรียน

การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนให้มีความรับผิดชอบ
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1
สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ปีการศึกษา 2566

โดย

นายธนกร แสนธรรมมา

ครูผู้ช่วย

สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ

วิทยาลัยการอาชีพปอง อำเภอปอง จังหวัดพะเยา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

บทคัดย่อ

งานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนให้เป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ในการเรียนให้ดีขึ้นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยการอาชีพปง จังหวัดพะเยา โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตการสัมภาษณ์ข้อมูลด้านการเรียนและการตอบแบบสอบถามจากนักเรียน การใช้แรงจูงใจเสริมแรง โดยให้คำชมเชยแก่นักเรียนรวมทั้งดูแลด้านการเรียนให้มีความรับผิดชอบสนใจเรียนและติดตามจากคุณครูที่เข้าสอนทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนมากขึ้นมีความเอาใจใส่ต่อการเรียนรับผิดชอบและสนใจเรียนมากขึ้นทำให้บรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มีความตั้งใจเรียน มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่มากขึ้นทำงานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานตรงกำหนดเวลา รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วยความเต็มใจ

วิจัยในชั้นเรียน เรื่อง

การใช้ Verb to be ในประโยค Present Simple Tense โดยใช้
แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา
ภาษาอังกฤษในชีวิตจริงสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพปง

โดย

นายจตุพล นามนาย

ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย

วิทยาลัยการอาชีพปง อาชีวศึกษาจังหวัดพะเยา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Verb to be ในประโยค Present Simple Tense โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง เรื่อง การใช้ Verb to be ในประโยค Present Simple Tense ก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพ อำเภอบึง จังหวัดพะเยา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ และสาขาวิชาช่างก่อสร้าง ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยการอาชีพ อำเภอบึง จังหวัด พะเยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 16 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 1) แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Verb to be ในประโยค Present Simple Tense 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Verb to be ในประโยค Present Simple Tense การวิเคราะห์ข้อมูล ทำได้โดยการวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษร่วม นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยรวมสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคลพบว่า นักเรียนมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 13 คน และนักเรียนมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 3 คน

2. ก่อนเรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ Verb to be ในประโยค Present Simple Tense นักเรียนทำคะแนนสูงสุดได้ 6 คะแนน คะแนนต่ำสุด 3 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 3.29 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.88 และหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง Present Simple Tense (verb to be) นักเรียนทำคะแนนสูงสุดได้ 10 คะแนน คะแนนต่ำสุด 7 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 8.50 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.19 แสดงให้เห็นว่า หลังเรียนด้วยหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ: แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ

หัวข้อวิจัย	การศึกษาเจตคติต่อรายวิชาโครงสร้างข้อมูลและอัลกอริทึม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยี สารสนเทศ
ผู้ดำเนินการวิจัย	นภส เสมอใจ
ตำแหน่งปัจจุบัน	พนักงานราชการ(ครู)
ปีที่วิจัย	ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ ศึกษาเจตคติต่อ วิชาโครงสร้างข้อมูลและอัลกอริทึม รหัสวิชา 30901-2001 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยศึกษาความรู้สึกของนักศึกษาที่พึงพอใจต่อวิชาโครงสร้างข้อมูลและอัลกอริทึม หลังจากมีประสบการณ์ในการเรียนการสอนและเป็นตัวกระตุ้นให้นักศึกษาแสดงพฤติกรรมที่สนองตอบต่อวิชาโครงสร้างข้อมูลและอัลกอริทึม ไปในทางใดทางหนึ่งหรือลักษณะใดลักษณะหนึ่ง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปวส. ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยการอาชีพพอง จำนวน 13 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่ แบบประเมิน และแบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สรุปผลดังนี้

การวิจัยเรื่อง เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการสอนของครูประจำแผนกวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร วิทยาลัยการอาชีพพอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรม การสอนของครูประจำแผนกวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร วิทยาลัยการอาชีพพอง (2) ศึกษาเจตคติของ นักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการสอนของครูประจำแผนกวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร วิทยาลัยการอาชีพพอง ตามเพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และเกรดเฉลี่ย เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) ขนาดตัวอย่างใช้ตารางการสุ่มตัวอย่างของทาโรยามาเน (Taro Yamane) (สุวิมล ติรภานันท์, 2546, หน้า 177) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 13 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ภายใต้แนวคิด ทฤษฎีและหลักการจากตำรา เอกสาร วารสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมในการวัดเจตคติ เนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับ สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปีที่กำลังศึกษาและเกรดเฉลี่ย ลักษณะคำตอบเป็นแบบสำรวจรายการ (checklist) ตอนที่ 2 แบบสอบถามเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการสอนของครูประจำแผนกวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร วิทยาลัยการอาชีพพอง ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านลักษณะส่วนตัวของครูผู้สอน (2) ด้านการ

เตรียมการสอน (3) ด้านประสิทธิภาพการสอน (4) ด้านแรงจูงใจและการเสริมแรงทางการเรียน (5) ด้านกิจกรรม การเรียนการสอน และ(6) ด้านการประเมินผล ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ มีจำนวน 42 ข้อ นำแบบสอบถามมาปรับปรุงตามคำแนะนำ ของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและความตรงเชิงเนื้อหาของการวัดเจตคติได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามอยู่ระหว่าง 0.6 – 1 และทดลองใช้ (try-out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะเหมือนกัน จำนวน 8 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ทั้งฉบับ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ เพื่อศึกษาข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของนักศึกษา หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการสอนของครู สำหรับการวิเคราะห์เพื่อวัดเจตคติของนักศึกษาเพื่อทดสอบ สมมติฐานการวิจัย ได้แก่ การเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการสอนของ ครูทั้ง 6 ด้าน จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติค่าที่ t- test (Independent Samples t – test) ในการทดสอบเปรียบเทียบเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการสอนทั้ง 6 ด้าน จำแนกตาม ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและเกรดเฉลี่ย ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way analysis of variance) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทดสอบความแตกต่าง ของคะแนนเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffé)

ชื่องานวิจัย การศึกษาเจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียน วิชาการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ รหัสวิชา 30105-2006 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 แผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

โดย นางสาวจุฑาทิพย์ เผ่าศรีไชย

ปีการศึกษา 2566

สถานศึกษา วิทยาลัยการอาชีพปง

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านวินัยในห้องเรียน ความขยันอดทนทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ รหัสวิชา 30105-2006 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 แผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 แผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 10 คน โดยให้นักศึกษาทำแบบสอบถามวัดเจตคติ จำนวน 15 ข้อ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 10 ฉบับ จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ผลคะแนนโดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย ผลการศึกษาปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถามมีค่าเท่ากับ 3.26 ซึ่งแปลความได้ว่า นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อวินัยในตนเองด้านวินัยในห้องเรียน ความขยันอดทนทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ รหัสวิชา 30105-2006

ชื่อผู้วิจัย : นายทวิรักษ์ ผ่องศรี
 ชื่อเรื่อง : การพัฒนาพฤติกรรมนักเรียนตามหลักการเศรษฐกิจพอเพียง
 แผนกวิชา : ช่างอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยการอาชีพปง
 ปีการศึกษา : ภาคเรียนที่ 1/2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. สร้างแผนการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เพื่อพัฒนาความเข้าใจและการเข้าถึงปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจและการเข้าถึงปรัชญา-เศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียน ในระยะก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โดยมีสมมติฐาน คือ

2.1. นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเข้าใจและการเข้าถึงปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงใน ระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

2.2. หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีความเข้าใจและการเข้าถึงปรัชญา เศรษฐกิจ-พอเพียงผ่านเกณฑ์เป้าหมายที่กำหนดไว้ คือร้อยละ 80 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ คือ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

3. นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเข้าใจและการเข้าถึงปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่ากลุ่ม ควบคุม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นนักศึกษาแผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 20 คน ซึ่งใน จำนวน 20 คน เป็นกลุ่มควบคุม 10 คน กลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มทดลองเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนา ผู้เรียนเพื่อพัฒนาความเข้าใจและการเข้าถึงปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ส่วนกลุ่มควบคุมร่วมกิจกรรม พัฒนาผู้เรียนในชุมชนอื่น ๆ ตามปกติ ผู้วิจัยใช้รูปแบบวิจัยเชิงทดลองแบบมีกลุ่มควบคุมและวัดก่อน - หลัง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

3.1. แผนการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เรื่อง“รอบรู้ ฉลาดคิด ดำเนินชีวิตอย่าง พอเพียง”

3.2. แบบวัดความรู้ความเข้าใจปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

3.3. แบบวัดการเข้าถึงปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเข้าใจและการเข้าถึงปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ในระยะหลัง การทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชื่อเรื่อง : การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้มีวินัยและความรับผิดชอบของนักศึกษา ปวส.1

สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวมาริษา มงคล

สาขาวิชา : สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ

ปีการศึกษา : 1/2566

บทคัดย่อ

งานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ ให้เป็นผู้มีวินัยและความรับผิดชอบต่อหน้าที่และการเรียนดีขึ้นของนักศึกษา ปวส.1 สาขาวิชา เทคโนโลยีสารสนเทศ ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยการอาชีพปทุมธานี โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูล จากการสังเกต การสัมภาษณ์ ข้อมูลด้านการเรียนของแต่ละวิชา และการตอบแบบสอบถาม จากนักเรียน การใช้แรงจูงใจเสริมแรงโดยให้คำชมเชยแก่นักเรียน รวมทั้งดูแลด้านการเรียน ให้มีความรับผิดชอบ สนใจเรียน และติดตามจากผู้ปกครอง คุณครูที่เข้าสอนแต่ละวิชา ทำให้นักเรียน มีความกระตือรือร้นต่อการมาเรียนและการเรียนมากขึ้น มีความเอาใจใส่ต่อการเรียน รับผิดชอบ และสนใจเรียนมากขึ้น ทำให้บรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มีความตั้งใจ เรียนมากขึ้น มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ไม่ขาดเรียนหรือมาสาย ทำงานที่ได้รับมอบหมายและส่งงาน ตรงกำหนดเวลา รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วยความเต็มใจ

ชื่อเรื่องวิจัย การศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน
วิชา ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ (3000-1101) ของนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ
ระดับ ปวส. 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต (Demonstration Method)

ชื่อผู้วิจัย นางสาวทินมณี พลศิริ

สาขาวิชา ภาษาไทย

สถานศึกษา วิทยาลัยการอาชีพปง

บทคัดย่อ

การศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน วิชา ทักษะ
ภาษาไทยเชิงวิชาชีพ (3000-1101) ของนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ระดับ ปวส. 1 โดยใช้การ
จัดการเรียนรู้แบบสาธิต (Demonstration Method) พบว่าผู้เรียนกลุ่มนี้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน
โดยรวมอยู่ในระดับไม่พอใช้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยรวมอยู่ในระดับดี

เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนของผู้เรียน วิชา ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ (3000-
1101) ในภาคเรียนที่ 1/2566 ผลปรากฏ ว่าค่าเฉลี่ย T- score ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนของ
นักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ระดับปวส. 1 ภาคเรียนที่ 1/2566 มีค่าเท่ากับ 44.059 อยู่ในระดับ
ไม่พอใช้ ซึ่งอภิปรายผลได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบการสาธิต
(Demonstration Method) ในรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ (3000-1101) เมื่อเปรียบเทียบ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และปลายภาคเรียนของผู้เรียนนั้น ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนดีขึ้น

จากผลการพัฒนาผู้เรียนด้านอื่นๆ พบว่าผู้เรียนกลุ่มนี้มีการพัฒนาด้านสุขภาพ ร่างกาย
สติปัญญา อารมณ์ และสังคมตามหลักสูตร/แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และตามที่สถานศึกษา
กำหนดในระดับ ดี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตร
และตามที่สถานศึกษากำหนด ในระดับดี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ชื่องานวิจัย การแก้ปัญหาขาดความสนใจเรียนในรายวิชาการระดับเพื่องานก่อสร้าง
 ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.3 แผนกวิชาช่างก่อสร้าง
 ปีการศึกษา 1/2566 วิทยาลัยการอาชีพปง
โดย นายจตุรงค์ ชุมภูชนะภัย

บทคัดย่อ

การจัดทำวิจัยเรื่อง การแก้ปัญหาขาดความสนใจเรียนในรายวิชาการระดับเพื่องานก่อสร้าง
ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.3 แผนกวิชาช่างก่อสร้าง ปีการศึกษา 1/2566 วิทยาลัยการอาชีพปง จำนวน 8 คน
ในการศึกษาหาสาเหตุปัญหานักศึกษาขาดความสนใจ

ผลจากการศึกษาพบว่า วิธีที่จะแก้ปัญหานักศึกษาขาดความสนใจเรียน ให้ได้ผล คือ

1. ครูผู้สอนต้องหาข้อมูลเด็กเป็นรายบุคคล เรียกเด็กมาคุย เพื่อให้ทราบถึงปัญหา เป็นการแก้ไขปัญห
เป็นรายกรณี
2. ครูผู้สอนเปิดรับฟังความคิดเห็นและรับฟังปัญหาของนักศึกษาเพื่อเป็นการปรับปรุงการเรียนการสอน
ต่อไป
3. ครูผู้สอนต้องร่วมมือกับครูที่ปรึกษาในการติดตามนักศึกษาและคอยประสานกับผู้ปกครองให้ทราบใน
กรณีที่เด็กไม่มาเรียน

ชื่องานวิจัย การแก้ไขปัญหาการขาดทักษะปฏิบัติงานเชื่อมไฟฟ้า ในรายวิชางานเทคนิคโลหะเบื้องต้น ของนักศึกษา ปวส.1 กลุ่ม ม.6 สาขาวิชาเทคนิคโลหะ วิทยาลัยการอาชีพปง

ผู้จัดทำวิจัย นายณัฐชนน เผ่าบ้านผาง

ปีการศึกษา 2565

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นจากการเรียน และพัฒนาการฝึกปฏิบัติงานเชื่อมไฟฟ้า ในรายวิชางานเทคนิคโลหะเบื้องต้น ของนักศึกษา ปวส.1 กลุ่ม ม.6 สาขาวิชาเทคนิคโลหะ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 กลุ่ม ม.6 สาขาวิชาเทคนิคโลหะ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ของวิทยาลัยการอาชีพปง จำนวน 6 คน

ชื่อเรื่อง : การศึกษารายกรณี (Case Study) ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ของ
นักเรียน นักศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563
แผนกวิชาการบัญชี ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพปง ภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2566 วิชาการบัญชีภาคีอากร

ชื่อผู้ศึกษา : สุทธิภัทร พลศรีพิมพ์

ปีการศึกษา : 2566

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหา สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แผนกวิชาการบัญชี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพปง และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน และหลังเรียน วิชาการบัญชีภาคีอากร รหัสวิชา 30201-2007 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563

เครื่องมือที่ใช้ในการทำการศึกษาคือ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม (แบบสอบถามนัยในการเรียน,แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนการสอน) วิธีการศึกษารายกรณีครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาตามขั้นตอน 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1. การกำหนดปัญหาและการตั้งสมมติฐาน 2. การรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล 3. การวินิจฉัย 4. การช่วยเหลือ การป้องกัน และการส่งเสริม 5. การทำนายผล 6. การติดตามผล และ 7. การสรุปผลและข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สาเหตุมาจากตัวผู้เรียนเอง ได้แก่ ปัญหาการติดโทรศัพท์มือถือ โดยเฉพาะการติดเล่น Facebook ติดแชทกับเพื่อน ติดเกมส์ ส่งผลให้ไม่สนใจเรียน ไม่ทบทวนบทเรียนเมื่อมีการทดสอบ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2. ภายหลังจากศึกษารายกรณี โดยการสังเกต สัมภาษณ์ ให้คำปรึกษา แนะนำ ให้กำลังใจ พบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจตนเองมากขึ้น มีการปรับปรุงตนเอง เข้าเรียน มีความรับผิดชอบ ทบทวนเนื้อหาก่อนสอบ และส่งงานได้ตรงตามเวลา ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นโดยนางสาว A ได้ 3 นางสาว B และนางสาว C ได้ 2.5 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดีพอใช้ และดี

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง : การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า
เรื่องการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า 3 เฟสของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3
สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง ที่สอนโดยใช้เอกสารประกอบการสอน

ชื่อผู้วิจัย : นายสมทบ จินารักษ์

ปี พ.ศ. : 2566

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า เรื่องการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า 3 เฟสของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง ที่สอนโดยใช้เอกสารประกอบการสอน

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียน วิชาการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า เรื่องการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า 3 เฟส ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง ที่สอนโดยใช้เอกสารประกอบการสอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 แผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยการอาชีพลง จำนวน 20 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เอกสารประกอบการสอน วิชาการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า เรื่องการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า 3 เฟส และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการทดสอบค่า t

ผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า เรื่องการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า 3 เฟส ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลังโดยใช้เอกสารประกอบการสอน พบว่าผลสัมฤทธิ์ ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 10.650

และผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 19.150

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียนวิชาการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า เรื่องการควบคุมมอเตอร์ไฟฟ้า 3 เฟส โดยใช้เอกสารประกอบการสอน พบว่าผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ชื่องานวิจัย การศึกษาสาเหตุการไม่ส่งงาน ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.3 แผนกวิชา
ไฟฟ้ากำลัง สาขาช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยการอาชีพปง
ชื่อผู้วิจัย นายอภิวัฒน์ เสนปิน
ชื่อสถานศึกษา วิทยาลัยการอาชีพปง
ปีที่วิจัย 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสาเหตุการไม่ส่งงาน ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.3 แผนกวิชาไฟฟ้ากำลัง สาขาช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยการอาชีพปง 2) เพื่อรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับ ปัญหาการไม่ส่งงานของนักเรียนระดับชั้น ปวช.3 แผนกวิชาไฟฟ้ากำลัง สาขาช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัย การอาชีพปง โดยศึกษากลุ่มประชากรทั้งหมด 34 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บ รวบรวมข้อมูล สำหรับสถิติที่ใช้เป็นเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย พบว่า สาเหตุที่ไม่ส่งงาน ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.3 แผนกวิชาไฟฟ้ากำลัง สาขาช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยการอาชีพปง ได้แก่ ลำดับที่ 1 ช่วยเหลือผู้ปกครอง จำนวน 12 คน คิด เป็นร้อยละ 35.30 ลำดับที่ 2 นักเรียนติดโทรศัพท์ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 32.35 ลำดับที่ 3 เบื่อหน่ายไม่อยากทำ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 20.58 ลำดับที่ 4 การบ้านมากเกินไป จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76

บทคัดย่อ

เรื่อง	: การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม เรื่อง พลังงานในชีวิตประจำวัน โดยจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับสืบเสาะหาความรู้ (5E) ของนักเรียนระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูง (ปวส.1) ช่างไฟฟ้า วิทยาลัยการอาชีพพอง		
ผู้วิจัย	: นายนิตพงษ์ ชันทะบุตร		
ปริญญา	: ครุศาสตรบัณฑิต	สาขาวิชา	: ฟิสิกส์
สถานศึกษา	: วิทยาลัยการอาชีพพอง	ปี พ.ศ.	: 2566

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม เรื่อง พลังงานในชีวิตประจำวัน โดยจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับสืบเสาะหาความรู้ (5E) ของนักเรียนระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูง (ปวส.1) ช่างไฟฟ้า วิทยาลัยการอาชีพพอง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม เรื่อง พลังงานในชีวิตประจำวัน โดยจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับสืบเสาะหาความรู้ (5E) ของนักเรียนระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูง (ปวส.1) ช่างไฟฟ้า วิทยาลัยการอาชีพพอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับสืบเสาะหาความรู้ (5E) มีความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ อยู่ในระดับมากขึ้นไป จากนั้นหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม เรื่อง พลังงานในชีวิตประจำวัน พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 จากนั้นทดลองจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับสืบเสาะหาความรู้ (5E) รายวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม เรื่อง พลังงานในชีวิตประจำวัน ที่สร้างขึ้น นักเรียนระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูง (ปวส.1) ช่างไฟฟ้า จำนวน 15 คน พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับร่วมกับสืบเสาะหาความรู้ (5E) รายวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม มีประสิทธิภาพ $E1/E2$ เท่ากับ $84.48/84.61$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม นักเรียนระดับหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูง (ปวส.1) ช่างไฟฟ้า ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับสืบเสาะหาความรู้ (5E) รายวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ พลังงานและสิ่งแวดล้อม เรื่อง พลังงานในชีวิตประจำวัน มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : การสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน, การสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (5E), ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ประสิทธิภาพ 80/80, ประสิทธิภาพ E_1/E_2

- ชื่องานวิจัย** การศึกษาผลการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการบันทึกบัญชีเกี่ยวกับต้นทุนขาย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการบัญชีปฏิบัติการภาษาอังกฤษ
- ชื่อผู้วิจัย** ครูอมรรัตน์ ธนะวงศ์
สาขาวิชาการบัญชี นักเรียนปวช. 3

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน ในวิชาการบัญชีปฏิบัติการ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น ปวช. 3 สาขาวิชาการบัญชี เพื่อฝึกให้นักเรียน มีทักษะความสามารถในการบันทึกบัญชีเกี่ยวกับต้นทุนขาย

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับชั้น ปวช.3 จำนวน 18 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเครื่องมือที่ผู้จัดทำได้สร้างขึ้นได้แก่ ชุดฝึกทักษะ เรื่อง “การบันทึกบัญชีเกี่ยวกับต้นทุนขาย”และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วิชาการบัญชีปฏิบัติการภาษาอังกฤษ เรื่องการบันทึกบัญชีเกี่ยวกับต้นทุนขาย

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน จำนวน 18 คน มีผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากนักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนโดยชุดฝึกทักษะเรื่อง “การบันทึกบัญชีเกี่ยวกับต้นทุนขาย”ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย

บันทึกนิพนธ์เรื่อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง
ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร ของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพปง
โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ 5E

ผู้วิจัย

ดารุณี น้อยแก้ว

ภาคเรียนที่

1

ปีการศึกษา

2566

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ได้แก่ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบ 5E และเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้การเทคนิคการสอนแบบ 5E กับเกณฑ์ร้อยละ 60

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยการอาชีพปง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 13 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพปง จำนวน 3 แผน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยพบว่า มีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ 0.31 ถึง 0.79 มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.24 ถึง 0.71 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.80 และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าที (t -test)

วิจัยในชั้นเรียน

การฝึกทักษะการใช้เครื่องมือเขียนแบบนักเรียน ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะ โรงฝึกงานแผนกวิชาช่างเทคนิคโลหะ

ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

ผู้วิจัย.นายกิตติสัณห์ ญาณะ

แผนกวิชาเทคนิคโลหะ

วิทยาลัยเทคโนโลยีและการจัดการปทุมธานี

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การวิจัยในชั้นเรียน

ผู้วิจัย.นายกิตติสันต์ ญาณะ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

1. ชื่อปัญหาการวิจัย

การฝึกทักษะการใช้เครื่องมือเขียนแบบนักเรียน ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะ โรงฝึกงานแผนกวิชาช่างเทคนิคโลหะ ประจำปีภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

2. ความสำคัญของปัญหา

จากการที่ได้ทำการสอน วิชางานเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้น นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะ โรงฝึกงานช่างเทคนิคโลหะ จำนวน 15 คน พบว่านักเรียนที่ไม่เข้าใจเนื้อหาเรื่องการใช้เครื่องมือเขียนแบบอยู่จำนวน 3 คน ซึ่งสมควรแก้ไขปัญหานี้

ผู้วิจัยได้พิจารณาว่าใบความรู้ในปัจจุบันมีลักษณะเป็นภาพนิ่งเพื่อแสดงวิธีการการเลื่อยทำให้นักเรียนทำความเข้าใจได้ยากเกี่ยวกับวิธี การเลื่อย

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะปรับปรุงสื่อการสอนในเรื่องนี้โดยมาหลักการว่า สื่อการเรียนการสอนทางวิชาชีพที่ดีต้องให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่กำลังเรียนรู้ได้ง่ายและถูกต้องจึงควรพัฒนาสื่อการสอนเรื่องนี้ขึ้นมาใหม่เป็นภาพจำลองที่สามารถเคลื่อนไหวได้และใช้สื่อจริงมาประกอบเป็นตัวอย่างเพื่อให้การเรียนการสอนเข้าใจได้ง่าย

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อให้ นักเรียน นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างยนต์ โรงฝึกงานช่างเทคนิคพื้นฐาน จำนวน 3 คน ที่มีผลการเรียนต่ำในเรื่องการใช้เครื่องมือเขียนแบบให้มีผลการเรียนรู้ที่สูงขึ้นและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

4. วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัย เรื่องการฝึกทักษะการใช้เครื่องมือเขียนแบบนักเรียน ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะ โรงฝึกงานแผนกวิชาช่างเทคนิคโลหะ ประจำปีภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยการอาชีพปง ผู้วิจัยได้เนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.2 เครื่องมือแก้ปัญหา/แนวทางแก้ปัญหา (เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย)

4.2.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.4 สถิติที่ใช้และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

4.5 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้น ระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะ โรงฝึกงานแผนกวิชาช่างเทคนิคโลหะ ประจำปีภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่กำลังศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและการจัดการปง ปีการศึกษา 2561 จำนวน 15 คน สุ่มตัวอย่างมา 3 คนที่คะแนนน้อยที่สุด

4.2 เครื่องมือแก้ปัญหา/แนวทางแก้ปัญหา (เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย)

เครื่องมือที่ใช้ คือแบบบันทึกคะแนนพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล

4.2.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

4.2.1.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา ผลงานวิจัย ผลงานการค้นคว้าต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
ศึกษารูปแบบของการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย

4.2.1.2 สร้างแบบบันทึกคะแนน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้ว
ให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณา

4.2.1.3 นำแบบบันทึกที่ได้รับคำแนะนำไปปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับจริง

4.2.1.4 นำแบบบันทึกคะแนนฉบับสมบูรณ์ไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

4.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จากแบบประเมินพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล ตลอดภาคเรียน

4.4 สถิติที่ใช้และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตัวเองและสร้างแบบประเมินพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล
ดังนี้

ครั้งที่ 1 กลุ่มเป้าหมาย 3 คน	ผ่าน 0 คน	ไม่ผ่าน 3 คน
ครั้งที่ 2 กลุ่มเป้าหมาย 3 คน	ผ่าน 2 คน	ไม่ผ่าน 1 คน
ครั้งที่ 3 กลุ่มเป้าหมาย 3 คน	ผ่าน 1 คน	ไม่ผ่าน 0 คน

5.สรุปผลการวิจัย

การจัดการเรียนการสอน รายวิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้น ให้กับนักศึกษาแผนกช่างเชื่อมโลหะระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะ โรงงานช่างเทคนิคโลหะที่กำลังศึกษาใน วิทยาลัยการอาชีพปง ปีการศึกษา 2566 พบว่าการวิเคราะห์ข้อมูลจากการ

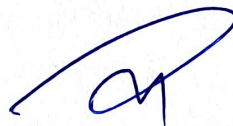
แบบประเมินพฤติกรรมนักศึกษารายบุคคล พบว่า นักศึกษาจำนวน 15 คน สุ่มตัวอย่างมา 3 คน ที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ หลังจากที่ได้ทำวิจัยพบว่านักศึกษาได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของวิชานี้ เพิ่มขึ้นและมีเจตคติที่ดีเนื่องจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกการเข้าเรียนพบว่า นักเรียนได้ฝึกทักษะการเลื่อยมือจนมีผลคะแนนผ่านเกณฑ์

6. อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะได้รับความรู้ และมีความรับผิดชอบตนเองมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอน และสถานศึกษาอันจะส่งผลให้การเรียนของผู้เรียนผ่านเกณฑ์ และเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. ครูผู้สอนควรรับฟังปัญหาของนักศึกษา ในเรื่องต่างๆ ของนักศึกษา เพื่อหาทางแก้ไขปัญหานั้นได้
2. ครูผู้สอนควรพบปะและพูดคุยกับนักเรียนคอยให้คำปรึกษารวมทั้งสอบถามปัญหาต่างๆ ที่มีผลต่อการเข้าเรียนของนักศึกษา ติดตามผลการเรียนของผู้เรียน ตลอดทั้งร่วมมือกับผู้ปกครองเพื่อแก้ปัญหาร่วมกัน

(นายกิตติสันต์ ญาณะ)

พนักงานราชการครู แผนกช่างเทคนิคเทคนิคโลหะ ผู้วิจัย

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การสำรวจพฤติกรรมการเข้าเรียนสายของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1

สาขาวิชาช่างยนต์ วิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1/2566

นายวิทยา วงศยา

ครูผู้ช่วย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

วิทยาลัยการอาชีพปอง อาชีวศึกษาจังหวัดพะเยา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงต่อเวลา เป็นปัญหามาจากพฤติกรรมของนักศึกษา ที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ปัญหานี้ต้องการวิธีการแก้ไขให้ถูกต้อง และนำมาปรับปรุงพฤติกรรม อันพึงประสงค์ของนักศึกษาใน ชั่วโมง จึงเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของครูผู้สอนทุกคน ที่จะแก้ไขปัญหานี้ เพราะเป็นปัญหา ที่ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในชั้นเรียน เช่น ทำให้เกิดการหยุดการสอนใน ช่วงหนึ่ง เมื่อนักศึกษาที่มาสายเดินเข้าในชั้นเรียน ในขณะที่ทุกคนกำลังเรียน และเมื่อเข้าไปนั่งเรียนแล้ว ก็จะสอบถามเพื่อนที่นั่งเรียนว่า อาจารย์สอนอะไรบ้าง ทำให้เกิดการพูดคุยในเวลาเรียน บางครั้งครูผู้สอนต้องเริ่มใหม่ ทำให้นักเรียนที่ตั้งใจเรียนอยู่ก่อนเกิดความเบื่อหน่าย

ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ผู้วิจัยได้ทำการสอนในวิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้น ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์ ในชั้นเรียนนี้มีนักศึกษากลุ่มที่เข้าเรียนสายประมาณ 15 - 20 นาที เป็นประจำผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอน จึงเป็น ปัญหาที่มาศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขปัญา ปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาของผู้เรียน กลุ่มเป้าหมายต่อไป

วัตถุประสงค์และเป้าหมายการวิจัย

เพื่อแก้ไขปัญหาการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์ ที่เรียนวิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

สมมติฐาน

ผลการปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล ระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์ ต่อรายวิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้นที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์ ที่กำลังศึกษาในวิทยาลัยการอาชีพปง ปีการศึกษา 2566 จำนวน 28 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ คือแบบประเมินพฤติกรรม และระดับผลการเรียน ของนักเรียนรายบุคคล

ขอบเขตด้านนวัตกรรม

1. แผนการสอน
2. แบบประเมินพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล

ตัวแปร ได้แก่

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่สอดแทรกการใช้แบบสอบถามปัญหาในชั้นเรียน,แบบประเมินพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลานักเรียนชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์

ประโยชน์ของการวิจัย

- 1.นักเรียนมีพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนในรายวิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้น ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เมื่อมีคะแนนตรงเวลามากขึ้น
- 2.นักศึกษามีพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนในรายวิชาอื่น ๆ ตรงเวลามากขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ขอนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง
2. แนวคิดเกี่ยวกับวินัย
 - 2.1 ความหมายของวินัย
 - 2.2 ความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างระเบียบวินัย
 - 2.3 โครงสร้างและขอบข่ายของวินัย
 - 2.4 แนวทางการสร้างวินัย
3. การเสริมสร้างและพัฒนาวินัย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523:58 อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2542 : 16) ลักษณะวินัยในตนเอง มีความสำคัญต่อการแสดงออกทางจริยธรรมและคุณธรรมของบุคคลมาก และอาจสำคัญมากกว่าลักษณะทางความรู้ดีชั่ว และความสามารถในการทำสิ่งดีชั่วด้วย ฉะนั้นการให้ความสนใจเกี่ยวกับกำเนิดและการเจริญเติบโตของจิต ลักษณะการมีวินัยแห่งตน จึงเป็นสิ่งจำเป็นเรื่องนี้ นักจิตวิทยาพัฒนาการได้ให้ความสนใจมานานแล้ว และมีความเห็นว่าความมีวินัยแห่งตนอย่างถูกต้อง จึงเป็นหลักชัยของพัฒนาการทางจิตของบุคคลนั้นคือความมีวินัยแห่งตนเอง เป็นลักษณะสำคัญของผู้ที่บรรลุภาวะทางจิต ฉะนั้นการมีวินัยแห่งตนสามารถใช้เป็นเครื่องมือวัดระดับพัฒนาการทางจิตของบุคคลได้ด้วยทฤษฎีที่สำคัญ ที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของวินัยแห่งตน

2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mowrer) ว่าด้วยจุดกำเนิดของการควบคุมตน และทฤษฎีของเพคและแฮวิกเฮิสต์ (Pekavichurst) ว่าด้วยพัฒนาการแรงจูงใจทางจริยธรรม ซึ่งยึดการควบคุมของ อีโก้ และซูเปอร์อีโก้เป็นหลัก

แนวคิดเกี่ยวกับวินัย

1. ความหมายของวินัย

จากพจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 (774) ได้ให้ความหมายของวินัยหมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนข้อบังคับปฏิบัติ

อมรา เล็กเริงสินธุ (2540 : 205-206) ได้กล่าวถึงระเบียบ หมายถึง ข้อบังคับต่างๆที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม เช่น ระเบียบการเข้าเรียนตรงต่อเวลา ระเบียบเป็นสิ่งที่ทำให้คนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ

วินัย คือ การควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นไปในทางที่พึงปรารถนา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และบุคลิกภาพให้เป็นที่ยอมรับของสังคม วินัยที่ดี คือ การที่บุคคลรู้จักการปกครองตนเองและกระทำตามระเบียบข้อบังคับต่างๆด้วยความสมัครใจ เราได้เห็นคุณค่าว่า การปฏิบัติตามระเบียบนั้นจะนำมาซึ่งความมีระเบียบและความสงบสุขในสังคม

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ม.ป.ป.: 73) วินัยนักเรียน หมายถึงความประพฤติของนักเรียนโดยนักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งหรือระเบียบหรือระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน นอกจากนี้ยังรวมถึงการให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง หรือเห็นพ้องกับข้อบังคับที่กำหนดไว้เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาเพื่อความสะดวกและเกิดความสันติสุขแก่สมาชิกในโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องวินัยคุณธรรมและจริยธรรม

กรมวิชาการ (2542 ก:21 อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2548 :19) ให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ข้อตกลงที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้บุคคลประพฤติปฏิบัติในการดำรงชีวิตร่วมกัน เพื่อให้อยู่อย่างราบรื่น มีความสุขความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกให้รู้จักการปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง

ธนู วุฒิเกียรติไพบุลย์ (2524 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548 : 20) กล่าวว่าวินัยหมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อปฏิบัติและข้อบังคับที่กำหนดไว้ เพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติ หากไม่ปฏิบัติตาม อาจเกิดความเสียหายหรือความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นเหตุให้เกิดความผิดและถูกลงโทษในที่สุด

สมบูรณ์ สิงห์คำป้อม (2542:36 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548:16) สรุปความหมายของคำว่าวินัย หมายถึง ลักษณะที่อยู่ภายในบุคคล ที่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบแบบแผนตามที่สังคมกำหนดเอาไว้ โดยให้ถือว่าเป็นการบังคับให้กระทำ

พนัส หันนาคินทร์ และคณะ (2542:38 อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2548 :16) ให้ความหมายการมีวินัย หมายถึง การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง กติกา และกฎหมายตามที่สังคมได้วางไว้หรือตามที่กลุ่มได้ตกลง อันจะนำมาซึ่งความสุข ความเจริญก้าวหน้า ความมั่นคง และความปลอดภัย

วินัย พัฒนรัตน์และคณะ (ม.ป.ป.:9 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548 : 20) ได้ให้ความหมายความมีระเบียบวินัย หมายถึง การปฏิบัติตามกฎ ข้อบังคับและกติกาดังกล่าว ที่สังคมกำหนดขึ้นเพื่อให้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ และใช้ควบคุมความประพฤติ ของคนในสังคม เช่น กฎหมาย คำสั่ง คำประกาศระเบียบโรงเรียน เป็นต้น

รุจิร ภู่อาระ และคณะ (ม.ป.ป. อ้างถึงในสุรจิต คำมะสอน 2548:20) ได้กล่าวไว้ว่า ความมีระเบียบวินัย หมายถึง กติกา กฎ ข้อบังคับ คำสั่งหรือข้อกฎหมายกำหนดไว้เป็นแนวปฏิบัติของคนในสังคม เพื่อให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยเช่น กฎลูกเสือ เป็นต้น

สุรจิต คำมะสอน (2548: 20) จากความหมายของวินัยที่ผ่านมาข้างต้นสรุปได้ว่า วินัยหมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน และข้อบังคับของสังคม ดังนั้นการส่งเสริมวินัยให้นักเรียน จึงควรครอบคลุมถึงการส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับของสถานศึกษาและสังคมได้อย่างเหมาะสม

พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

“...การมีวินัย มีความสามัคคี และรู้จักหน้าที่ ถือกันว่าเป็นคุณสมบัติสำคัญประจำตัวของคนทุกคน แต่ในการส่งเสริมคุณลักษณะสามข้อนี้ จะต้องไม่ลืมว่าวินัย สามัคคี และหน้าที่นั้น เป็นไปทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งย่อมให้คุณหรือให้โทษได้มากเท่า ๆ กันทั้งสองทาง เพราะฉะนั้น เมื่อจะอบรมจำเป็นต้องพิจารณาให้ถ่องแท้น้ำหนักก่อนว่าเป็นวินัย สามัคคี และหน้าที่ที่ดี คือปราศจากโทษ เป็นประโยชน์ เป็นธรรม ไม่เคลือบแฝงไว้ด้วยสิ่งชั่วร้าย เช่น วินัย ก็ต้องไม่ใช่วินัยเพื่อตน เพื่อหมู่คณะของตนเท่านั้น ต้องเป็นวินัยเพื่อคนทุกคน เพื่อคนส่วนใหญ่ เป็นวินัยที่ถูกต้อง ที่เป็นการสร้างสรรค์ ทำนองเดียวกัน การสามัคคีกันทำการก็เพื่อทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งก็ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล มิใช่เพื่อการเพิ่มพูนประโยชน์เฉพาะพวกตน แล้วเบียดเบียนคนอื่นให้เดือดร้อนเสียหาย จึงเห็นได้ว่าการสร้างวินัย สามัคคี และความรู้จักหน้าที่ให้แก่เยาวชนต้องกระทำด้วยความเพ่งพินิจอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นพิเศษ มิฉะนั้นจะไม่บังเกิดผลที่พึงประสงค์หรือซ้ำร้าย อาจกลับกลายเป็นการทำลายอนาคตและความเจริญรุ่งเรืองของชาติไปก็ได้...” (พระราชดำรัส พระราชทานแก่ผู้บังคับบัญชาลูกเสือในโอกาสเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทและรับพระราชทานเหรียญลูกเสือสดุดี ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต 12 กรกฎาคม 2526)

“...ครูที่แท้นั้น เป็นผู้ทำแต่ความดี คือ ต้องหมั่นขยันและอดสาหะพากเพียรต้องเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเสียสละของหนักแน่นอดกลั้นและอดทน ต้องรักษาวินัยสำรวมระวังความประพฤติปฏิบัติของตนให้อยู่ในระเบียบแบบแผนที่ดีงาม ต้องปลื้มใจจากความสำเร็จและความสนุกสนานรื่นเริงไม่สมควรแก่เกียรติภูมิของตน ต้องตั้งใจไม่มั่นคงแน่วแน่ ต้องรักษาความจริงใจของเมตตาหวังดี ต้องวางใจเป็นกลาง ไม่ปล่อยใจไปตามอคติต้องอบรมปัญญาให้เพิ่มพูนสมบูรณ์ขึ้นทั้งด้านวิชาการและความฉลาดรอบรู้ในเหตุผล...”

พระราชทานแก่ข้าราชการครูอาวุโส วันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ.2523)

2 ความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างระเบียบวินัย

อมรา เล็กเริงสินธุ์ (2540: 205-206) ระเบียบวินัยเป็นสิ่งสำคัญ ดังนี้

- 1) วินัย เป็นสิ่งที่ช่วยให้คนสามารถควบคุมตนเอง การที่นักเรียนมีวินัย และสามารถควบคุมตนเอง จะมีผลดีในหน้าที่เป็นนักเรียนสามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยในชั้นเรียน ทำให้การดำเนินงานของครูในชั้นเรียนเป็นไปด้วยดี
- 2) วินัยจะช่วยเตรียมตัวเด็กสำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้า เพื่อเป็นสมาชิกที่สร้างความมีระเบียบ และความสงบสุขในสังคม
- 3) ประเทศใดที่มีพลเมืองมีระเบียบวินัย ประเทศนั้นสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
- 4) ระเบียบวินัย เป็นสิ่งจำเป็นในระบอบประชาธิปไตย ระเบียบในระบอบประชาธิปไตยไม่ควรเป็นสิ่งที่บังคับมาจากเบื้องบนแต่เพียงอย่างเดียว หากควรเป็นสิ่งที่ตระหนักจากภายในแต่ละบุคคล

พนัส หันนาคินทร์ (2526 : 239) วินัยเป็นกฎข้อปฏิบัติที่ใช้ควบคุมความประพฤติของคน เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยในสังคม ดังนั้น ระเบียบวินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญ มีผู้เสนอความสำคัญของระเบียบวินัยไว้หลายท่าน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ วินัยช่วย

เสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติตามเกิดความรู้สำนึก และความเคยชินที่จะประพฤติปฏิบัติตนไปในทางที่ดีงาม เป็นมาตรฐานระหว่างความประพฤติของกลุ่มบุคคลผู้ปฏิบัติงานในองค์กร ช่วยเตรียมตัวนักเรียนสำหรับการดำเนินชีวิตในอนาคต จะได้ใช้สิทธิ เสรีภาพ และความรับผิดชอบอย่างถูกต้อง ช่วยสร้าง และรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของโรงเรียน หากขาดระเบียบวินัย การดำเนินงานของโรงเรียนจะเต็มไปด้วยอุปสรรค

เชาว์ มณีนวศ์ (168) ช่วยให้นักเรียนควบคุม ดูแลตนเองและสังคมส่วนรวมได้ด้วยความสงบสุขเกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน การทำงาน ช่วยนำคนไปสู่การทำความคิด ความเจริญ เว้นข้อห้ามทำตามคำสั่งบางประการเพิ่มพลังในการทำงาน อดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของงาน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน สังคมเป็นสุขร่วมเย็น ดังนั้นพอสรุปความสำคัญของวินัยได้ว่า วินัยช่วยให้คนมีระเบียบในตนเอง ลดความขัดแย้ง เกิดความสามัคคี ดำรงตนอยู่ในสังคม และทำกิจกรรมชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

ประตินันท์ อุปรมัย (2518 อ้างถึงใน น.ส. ทิววรรณ แสงพันธ์ 2542: 12) กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ว่า บุคคลอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ย่อมมีความคิดเห็น และพฤติกรรมต่างๆ กัน ถ้าปล่อยให้บุคคลสามารถแสดงพฤติกรรมทุกอย่างได้ตามความพอใจ สังคมก็จะเกิดความสับสนวุ่นวายเนื่องจากแต่ละคนก็ทำในสิ่งที่ตนพอใจเท่านั้น ดังนั้นการมีกฎเกณฑ์หรือระเบียบจำกัดพฤติกรรมของบุคคลไว้บ้างจะช่วยให้อำนาจกลุ่มคน หรือสังคมดังกล่าวอยู่ด้วยกันอย่างเรียบร้อยมากขึ้น วินัยมิได้หมายถึงกฎเกณฑ์หรือระเบียบข้อบังคับเฉพาะกลุ่มบุคคลเท่านั้น ยังหมายถึงกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัยภายในตัวบุคคลด้วย ในกลุ่มสังคมใดที่มีสมาชิกวินัยในตนเองมากแสดงว่ากลุ่มสังคมนั้นประกอบไปด้วยสมาชิกที่มีความรับผิดชอบมาก ในกรณีนี้วินัยในสังคมอาจไม่ต้องสร้างขึ้นมากนัก เช่นโรงเรียนใดมีนักเรียนที่มีวินัยในตนเองมาก คือรู้ว่าตนเองจะต้องมาโรงเรียนเวลาเท่าใด จะออกจากโรงเรียนได้เมื่อใด ควรแต่งกายอย่างไร ควรแสดงกิริยามารยาทกับครูอาจารย์อย่างไร และควรมีหน้าที่ในฐานะนักเรียนอย่างไร เป็นต้น โรงเรียนนั้นๆ ก็จะไม่ต้องสร้างวินัยขึ้นมาบังคับเพื่อให้นักเรียนต้องปฏิบัติตามอีกเลย แต่โดยความเป็นจริงแล้วจะพบว่านักเรียนในโรงเรียนหนึ่งๆ มาจากสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน บางคนไม่เคยได้รับการฝึกให้มีวินัยมาก่อนเลย บางคนเคยได้รับการฝึกอบรมให้มีวินัยในตนเองมาแล้ว บางคนขาดการดูแลเอาใจใส่ด้านการอบรมสั่งสอนให้มีวินัย ฉะนั้นจึงจำเป็นอยู่เองที่โรงเรียนจะต้องสร้างวินัยขึ้นมาเป็นระเบียบข้อบังคับให้ทุกคนปฏิบัติตามเหมือนกัน เช่น ระเบียบการแต่งกาย อันได้แก่การไว้ทรงผม การแต่งเครื่องแบบ การสวมถุงเท้าและลักษณะของรองเท้า หรือวินัยภายในห้องเรียน อันได้แก่การไม่นำขนมหรืออาหารมารับประทานในห้องเรียน ไม่คุยหรือเล่นเสียงดังในเวลาเรียน และไม่นอนหลับในขณะที่ครูกำลังสอน

ศุภนิตย์ วัฒนธาดา (2518 อ้างถึงใน ทิววรรณ แสงพันธ์ 2542: 13) ได้สรุปถึงความจำเป็นที่จะต้องมีวินัยไว้ดังนี้

- 1) ช่วยให้นักเรียนเป็นผู้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงาม
- 2) ช่วยสร้างความรับผิดชอบต่อบุคคล
- 3) ช่วยสร้างความสามัคคีปรองดองในหมู่คณะ
- 4) ช่วยส่งเสริมหลักประชาธิปไตยทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อควบคุมตนเอง
- 5) ช่วยให้ครูและนักเรียนอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข

6) ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จตามจุดหมาย

สุรางค์ จันทน์เอม (2524 อ้างถึงใน น.ส.ทิวาพรรณ แสงพันธ์ 2542:13) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างวินัยที่สำคัญมี 4 ประการคือ

1) เด็กจะต้องประพฤติตนในสิ่งที่ดีและจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา

2) เด็กจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับการกระทำดีและความพึงพอใจกับการกระทำไม่ดี นั่นคือเด็กพอใจที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ดีควรหลีกเลี่ยงการปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร

3) เด็กจะต้องกระทำความดีจนกระทั่งเกิดความเคยชิน หรือเกิดเป็นนิสัยโดยไม่ต้องมีใครแนะนำ

4) เด็กจะต้องเรียนรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่พึงปรารถนาของสังคม

ดังนั้นเมื่อก้าวถึงระเบียบวินัยจำเป็นที่จะต้องกล่าวถึงกฎและระเบียบควบคู่กันไปด้วยเพราะที่ใดจะมีระเบียบวินัยได้ทีมนั้นต้องมีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ตั้งไว้ ประโยชน์ของกฎเกณฑ์ที่สำคัญมี 2 ประการ คือ ประการแรก เป็นสิ่งที่ทำให้เด็กเรียนรู้ถึงมาตรฐานของปฏิบัติ ที่จะทำให้สังคมที่เขาอยู่อาศัยยอมรับประการที่สอง เป็นตัวที่หยุดยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาได้

นวลศิริ เปาโรหิต (2520 อ้างถึงใน น.ส. ทิวาพรรณ แสงพันธ์ 2542: 13) ได้กล่าวไว้ว่าวินัยจัดว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ มีความจำเป็นต่อเด็กเพราะวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวทางความประพฤติของเด็ก ความมุ่งหมายที่แท้จริงของวินัยก็คือ การที่ก่อให้เกิดความต้องการที่จะทำสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเองวินัยที่แท้จริงนั้นไม่ใช่การบังคับให้กระทำตาม แต่เป็นเกณฑ์ทางไว้เพื่อให้ทุกคนในสังคมได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ วินัยที่สูงสุด คือการมีวินัยในตนเอง ซึ่งได้แก่การรู้จักปกครองตนเอง ควบคุมและแนะนำตนเองให้ประพฤติในทางที่ดีงามอยู่เสมอ

มาโนช ตันชวานิชย์ (2525 อ้างถึงใน น.ส.ทิวาพรรณ แสงพันธ์ 2542:13) เขียนบทความให้เห็นถึงคุณค่าของระเบียบวินัยกับความสงบเรียบร้อยของส่วนรวมไว้ว่าในการอยู่ร่วมกันของสังคมแต่ละกลุ่มประกอบด้วยคนจำนวนมากซึ่งมีพื้นฐานระดับการศึกษา ความรู้ จิตใจ การอบรม ความนึกคิดแตกต่างกัน ความต้องการสิ่งต่างๆ ในการดำรงชีวิตก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย ฉะนั้นผลประโยชน์ของแต่ละกลุ่มก็ไม่ตรงกัน แต่จะให้สังคมอยู่อย่างอิสระตามความพึงพอใจ เป็นไปไม่ได้ ความสับสนวุ่นวายในสังคมย่อมเกิดขึ้นไม่มีสิ้นสุด เพื่อความสงบเรียบร้อยของคนส่วนรวมในการอยู่ร่วมกัน จึงต้องมีระเบียบแบบแผนควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคม หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าระเบียบแบบแผนข้อบังคับ ข้อปฏิบัติทั้งปวงเรียกว่าวินัย วินัยเป็นสิ่งที่ควบคุมให้บุคคลประพฤติปฏิบัติต่อกันเป็นไปด้วยความเรียบร้อยของสังคมนั้นๆ เช่น สมาชิกของสังคมต้องปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของทางราชการที่กำหนดไว้ นักกีฬาต้องปฏิบัติตามกติกาในการแข่งขัน นักเรียน นิสิต นักศึกษา ต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษาที่กำหนด พระสงฆ์ต้องปฏิบัติตามศีลหรือวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ ข้าราชการพลเรือนและทหารต้องปฏิบัติตามวินัยเป็นต้น การมุ่งให้การศึกษาก่อผลเรือนให้มีวิชาความรู้และมีสุขภาพทั้งร่างกายและใจสมบูรณ์ยังไม่เป็นการเพียงพอ ต้องมุ่งผลิตคนให้มีวินัยรู้จักรับผิดชอบตนเอง ครอบครัวยุคน และประเทศชาติด้วย

อารี รังสินันท์ (2529 อ้างถึงใน น.ส. ทิวาพรรณ แสงพันธ์ 2542 :14) ความจำเป็นของระเบียบวินัยมี 4 ข้อ คือ

1) จำเป็นเพื่ออยู่ร่วมกันในสังคม คนจะอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ก็ต่อเมื่อเขาได้เรียนรู้ถึงเกณฑ์ หรือมาตรฐาน ซึ่งเป็นยอมรับของสังคมนั้นเสียก่อน

2) จำเป็นสำหรับที่จะให้บุคคลบรรลุถึงวุฒิภาวะ เด็กจะต้องสร้างบุคลิกภาพแห่งความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งได้แก่การควบคุมตนเอง การพึ่งตนเองและความอดทน หากเด็กไม่ได้รับการฝึกในด้านระเบียบวินัย เขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความอดทนและตนเองได้ยาก

3) จำเป็นที่จะให้คนรู้ผิดชอบชั่วดีชั่วทำในสิ่งอันควรและไม่ทำในสิ่งที่ไม่ควร

4) จำเป็นสำหรับความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็ก เด็กอาจจะไม่แน่ใจว่าเขาควรทำอะไรได้แค่ไหน เพราะเขาขาดประสบการณ์ ระเบียบวินัยจะเป็นเกณฑ์ หรือเป็นแนวทางให้เขาปฏิบัติ เขาจะสบายใจและไม่สับสนเมื่อเขาทราบว่า เขาควรทำ เขาก็มีความมั่นคงในอารมณ์เกิดขึ้น

3 ขอบข่ายของวินัยนักเรียน

การวิจัยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของวินัยนักเรียนไว้ ดังนี้

3.1 วินัยการตรงต่อเวลา ความหมายของการตรงต่อเวลา

พนัส หันนาคินทร์และคณะ (2542 : 60 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548: 27) ได้ให้ความหมายการตรงต่อเวลาไว้ว่า หมายถึงการทำงานหรือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งได้สำเร็จตามกำหนดเวลา

วินัย พัฒนรัตน์ และคณะ (ม.ป.ป. :16 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548 :27) ได้สรุปว่าการตรงต่อเวลาหมายถึงการมาเรียนหรือการปฏิบัติหน้าที่ให้ตรงเวลาหรือทันเวลาตามที่กำหนด การฝึกให้ตรงต่อเวลาเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างควมมีระเบียบวินัย

รุจิณี ภู่อาระ และคณะ (ม.ป.ป. : 29 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548: 27) กล่าวว่าว่าการตรง ต่อเวลา หมายถึงการทำกิจกรรมใดๆให้สำเร็จไปตามที่กำหนดไว้ ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง และเมื่อรู้ว่าทำอะไรล่าช้า กว่าที่กำหนดก็ไม่นั่งนอนใจควรรีบทำงานให้สำเร็จ เพื่อมิให้ล่าช้ากว่ากำหนดมากกว่าเดิม

สวัสด์ ปทุมราช (ม.ป.ป.:2 อ้างถึงใน สุรจิต คำมะสอน 2548: 27) ได้ให้คำจำกัดความการตรงต่อเวลาหมายถึง การปฏิบัติงานหรือกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดให้เสร็จตามที่กำหนด เช่นนักเรียนทำแบบฝึกหัดส่งทันตามเวลาที่ครูกำหนดทุกครั้ง

สรุปได้ว่า การตรงต่อเวลาเป็นการกระทำการกิจกรรมใดๆ ที่ต้องมีการวางแผนและให้เสร็จตามกำหนดเวลา ซึ่งถือว่าเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว เราไม่สามารถเรียกกลับมาคืนได้ ดังนั้นเราต้องบริหารเวลาให้คุ้มค่ามากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ หากปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ก็จะเสียโอกาสในภายหลัง การที่จะมีความสุขที่สุดในการรู้จักจัดการและมีการวางแผนการใช้เวลาในการทำกิจกรรมใดๆให้ถูกต้องและพยายามทำให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาจะเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ทำให้ชีวิตมีความสุขตลอดจนอยู่ร่วมกับผู้อื่นและสังคมได้ด้วยดี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษา

ในการดำเนินการวิจัย เรื่อง การสำรวจพฤติกรรมการเข้าเรียนสายของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์ วิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยการอาชีพปทุมธานี ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการดำเนินการสร้างเครื่องมือ
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้น ระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์ ที่กำลังศึกษาในวิทยาลัยการอาชีพปทุมธานี ปีการศึกษา 2566 จำนวน 28 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ คือแบบบันทึกคะแนนพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล

วิธีการดำเนินการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา ผลงานวิจัย ผลงานการค้นคว้าต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รูปแบบของการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย
2. สร้างแบบบันทึกคะแนน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ พิจารณา
3. นำแบบบันทึกที่ได้รับคำแนะนำไปปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับจริง
4. นำแบบบันทึกคะแนนฉบับสมบูรณ์ไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จากการเช็คเวลาเรียนในชั้นเรียน ตลอดภาคเรียน

2. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

5.1 วิเคราะห์ข้อมูลจากใบเช็คเวลาเรียนในชั้นเรียน ตลอดภาคเรียนของนักเรียนระดับชั้น ระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์ ที่กำลังศึกษาในวิทยาลัยการอาชีพปทุมธานี ปีการศึกษา 2566 จำนวน 28 คน

วิเคราะห์โดย จำนวนนับ และค่าร้อยละ โดยมีการแบ่งช่วงของคะแนนดังนี้

- 8 - 10 หมายความว่า เข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาสม่ำเสมอ
- 3 - 7 หมายความว่า เข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาระดับปานกลาง
- 1 - 2 หมายความว่า เข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาระดับน้อยที่สุด
- 0 หมายความว่า ไม่มาเรียน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

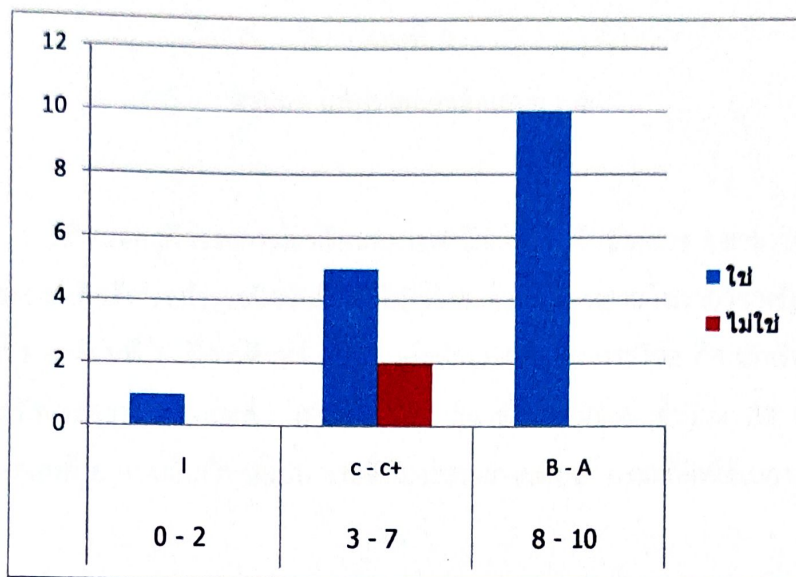
การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความรับผิดชอบกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ วิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้น ของนักเรียนระดับชั้น ระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์ ที่กำลังศึกษาในวิทยาลัยการอาชีพ ปีการศึกษา 2566 จำนวน 28 คน จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ผลจากการประเมินพฤติกรรม ของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย สามารถปรับปรุงตนเองเมื่อทราบข้อด้อยของตนเองในการเข้าชั้นเรียนที่ตรงเวลา กับครูผู้สอนแล้ว ซึ่งจากข้อมูลที่บันทึกไว้ นักศึกษาสามารถปรับปรุงพฤติกรรมของตนเอง โดยเข้าเรียนในวิชาการใช้โปรแกรมฐานข้อมูล พบว่ามีการกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น โดยนักเรียนพยายามปรับตัวละมาเข้าเรียนตรงเวลา รวมทั้งพยายามถ้ายถึงการบันทึกการบวกคะแนนเพิ่ม ตามที่ตกลงกันไว้ในทุก ๆ ครั้งที่มีการเรียนการสอน จากการสังเกต นักศึกษามีความภาคภูมิใจต่อคะแนน และการพัฒนาตนเองได้อย่างชัดเจน และครูผู้สอนได้ชมเชย และให้กำลังใจด้วยทุก ๆ ครั้ง จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถแก้ปัญหาในเรื่องการเข้าเรียนไม่ตรงเวลาของนักเรียนได้อีกแนวทางหนึ่ง

สรุปผล

ระดับ คะแนน	ผลการ เรียน	ใช่	ไม่ใช่
0 - 2	I	1	
3 - 7	C - C+	5	2
8 - 10	B - A	10	
รวม		16	2
คิดเป็น ร้อยละ		88.88889	11.11111

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกการเข้าเรียน พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ศึกษามีจำนวน 28 คน มีคะแนนเข้าชั้นเรียนในตรงต่อเวลาน้อยที่สุด 10 คน นักศึกษาเข้าชั้นเรียนในระดับปานกลาง 7 คน และนักศึกษาเข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาสม่ำเสมอ 11 คนทำการวิเคราะห์สัมพันธ์ของคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลาเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ C - A ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 88.89 และนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ C - A ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.11

เสนอแนะ

ครูผู้สอนควรหันมาให้ความสนใจในเรื่องการเป็นผู้ตรงต่อเวลาให้กับนักศึกษา ตั้งแต่วัยเรียนเพื่อประโยชน์ในการทำงานในอนาคต เพราะการเป็นผู้ตรงเวลาจะสามารถทำให้มีคุณธรรม จริยธรรมด้านอื่นพัฒนาง่ายขึ้น และเป็นคุณธรรมที่สถานประกอบการต้องการมากที่สุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การสำรวจพฤติกรรมการเข้าเรียนสายของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาช่างยนต์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา สำรวจปัจจัยที่ทำให้นักเรียนเข้าชั้นเรียนสาย ในรายวิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้น ของเรียนสาขาวิชาช่างยนต์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับภาคศึนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1สาขาวิชาช่างยนต์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบบันทึกคะแนนประกอบด้วย แบบบันทึกคะแนน รายชั่วโมงตลอดภาคเรียน และสถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ จำนวนนับ และค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

การจัดการเรียนการสอน รายวิชาเขียนแบบเทคนิคเบื้องต้นให้กับ นักศึกษาแผนกช่างสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยการอาชีพบางแก้ว จังหวัดพัทลุง พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกการเข้าเรียน พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ศึกษามี นวน 28 คน มีคะแนนเข้าชั้นเรียนในการตรงต่อเวลาน้อยที่สุด 10 คน นักศึกษาเข้าชั้นเรียนในระดับปานกลาง 7 คน และนักศึกษา เข้าเรียนตรงต่อเวลาสม่ำเสมอ 11 เมื่อทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลาเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการ ษา พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ C – A ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 16 คน คิดเป็น ะยะ 88.89 และนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ C – A ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลา มีจำนวน 2 คน เป็นร้อยละ 11.11

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการการวิจัยพบว่า โดยรวมนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ B – A ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อ ษาที่ระดับคะแนน 8 – 10 มีจำนวน 10 คน และนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ B – A ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความ รับผิดชอบต่อเวลา ไม่มี ส่วนนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ C – C+ ที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลาที่ระดับ ะแนน 3 – 7 มีจำนวน 5 คน และนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับ C – C+ ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความรับผิดชอบต่อ ษา มีจำนวน 2 คน และมีนักศึกษาที่มีผลการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 1 คน โดยมีคะแนน 0 – 2 คะแนน มีความสอดคล้อง ัสต์ ปทุมราช (ม.ป.ป.:2 อ้างถึงใน สุรจิต คำะสอน 2548: 27)ได้ให้คำจำกัดความการตรงต่อเวลาหมายถึง การปฏิบัติงานหรือ กรรมอย่างหนึ่งอย่างใดให้เสร็จตามที่กำหนด เช่นนักเรียนทำแบบฝึกหัดส่งทันตามเวลาที่ครูกำหนดทุกครั้ง

สรุปได้ว่า การตรงต่อเวลาเป็นการกระทำกิจกรรมใดๆ ที่ต้องมีการวางแผนและให้เสร็จตามกำหนดเวลา ซึ่งถือว่าเวลา ะลังที่มีค่าที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปแล้ว เราไม่สามารถเรียกกลับมาคืนได้ ดังนั้นเราต้องบริหารเวลาให้คุ้มค่ามากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ หากปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ก็จะเสียโอกาสในภายหลัง การที่จะมีความสุขที่สุด

อการรู้จักจัดการและมีการวางแผนการใช้เวลาในการทำกิจกรรมใดๆให้ถูกต้องและพยายามทำให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาและ
ไปไปตามเป้าหมายที่วางไว้ทำให้ชีวิตมีความสุขตลอดจนอยู่ร่วมกับผู้อื่นและสังคมได้ด้วยดี

รายงานวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง ศึกษาการส่งงานวิชาวงจรไอซีและการประยุกต์ใช้งาน ของนักเรียนระดับ ปวช.3
สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยการอาชีพปง

จัดทำโดย

นายธนากร จุ่มปา

ตำแหน่ง ครูอัตราจ้าง

วิทยาลัยการอาชีพปง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ปีการศึกษา 2566

5.1 สรุป

จากการศึกษาการส่งงานวิชาวงจรไอซีและการประยุกต์ใช้งานของนักเรียนระดับ ปวช.3 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยการอาชีพปง โดยมีประชากร กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 9 คน ที่เรียนวิชาวงจรไอซีและการประยุกต์ใช้งาน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้ การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลงานวิจัย ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 การส่งงานวิชาวงจรไอซีและการประยุกต์ใช้งาน ของนักเรียนระดับ ปวช.3 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยการอาชีพปง ส่วนที่ 3 คือ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม และเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย

5.2 อภิปรายผล

ผลการศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาการส่งงานวิชาวงจรไอซีและการประยุกต์ใช้งาน ของนักเรียนระดับ ปวช.3 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยการอาชีพปง โดยมีประชากร มีประเด็นที่ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผล ดังนี้

5.2.1 ขณะเรียนวิชาหนึ่ง นักเรียนมักนำงานวิชาอื่นมาทำ มีนักเรียนไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 62.50 % แสดงว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการไม่นำวิชาอื่น มาทำขณะที่เรียนวิชาหนึ่ง

5.2.2 นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ครูกำลังสอน มีนักเรียนทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % แสดงให้เห็นว่านักเรียนมักชอบพูดคุยกันขณะครูสอน เป็นพฤติกรรมที่ต้องควรปรับปรุงเพื่อให้บรรยากาศการเรียนการสอนดีขึ้น

5.2.3 นักเรียนส่งงานตรงตามเวลาที่ครูกำหนด มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % พฤติกรรมของนักเรียนจะต้องได้รับการปรับปรุงเจตคติกับวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ การมีวินัย

5.2.4 เมื่อนักเรียนทำข้อสอบไม่ได้ นักเรียนแอบดูข้อสอบเพื่อนในห้องสอบ มีนักเรียนทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 75.00 % พฤติกรรมของนักเรียนจะต้องได้รับการปรับปรุงเจตคติกับวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ การมีวินัย

5.2.5 นักเรียนแอบนอนหลับในชั่วโมงเรียน มีนักเรียนไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีเจตคติที่ดี ไม่แสดงพฤติกรรมแอบนอนหลับในชั่วโมงเรียน

5.2.6 นักเรียนเล่นกับเพื่อนขณะที่ครูสอน มีนักเรียนไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 62.50 % แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีเจตคติที่ดี ไม่แสดงพฤติกรรมเล่นกับเพื่อนขณะที่ครูสอน

5.2.7 นักเรียนเล่นเกมขณะที่ครูสอน มีนักเรียนไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 75.00 % นักเรียนมีเจตคติที่ดี ไม่แสดงพฤติกรรมเล่นเกมขณะที่ครูสอน

5.2.8 นักเรียนลอกงานเพื่อน มีนักเรียนทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % จะต้องหาสาเหตุของพฤติกรรมดังกล่าวของผู้เรียนว่าเป็นเพราะเหตุใด เช่น ไม่เข้าใจบทเรียนจึงทำไม่ได้ เป็นต้น

5.2.9 เมื่อใดที่รู้สึกไม่เข้าใจนักเรียนจะถามครู มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 62.50 % เมื่อไม่เข้าใจนักเรียนมักจะไม่ถามครู จึงควรพัฒนานักเรียนให้มีความกล้าแสดงออก

5.2.10 นักเรียนทำงานที่มอบหมายให้เสร็จเสมอก่อนออกจากบ้าน มีนักเรียนทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % นักเรียนควรได้รับการพัฒนาตนเองในด้านความรับผิดชอบให้มีความรับผิดชอบต่อตัวเองมากขึ้น

5.2.11 นักเรียนหลีกเลี่ยงงานที่ครูมอบหมาย มีนักเรียนไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % นักเรียนมีเจตคติที่ดี ไม่แสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงงานที่ครูมอบหมาย

5.2.12 นักเรียนไม่เคยอดทน ในการปฏิบัติใบงาน/การบ้าน มีนักเรียนไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % นักเรียนมีเจตคติที่ดี ไม่แสดงพฤติกรรมไม่อดทน ในการปฏิบัติใบงาน/การบ้าน

5.2.13 ในการทำใบงาน นักเรียนจะพยายามทำจนเสร็จ มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติต่อการพยายามทำใบงานจนสำเร็จ

5.2.14 เวลาใกล้สอบ นักเรียนจะอ่านหนังสือเอง โดยที่ไม่มีใครบังคับ มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 62.50 % นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง รู้จักหน้าที่ของตนเอง

5.2.15 เมื่อนักเรียนทำงานผิด จะพยายามแก้ไขงานโดยไม่ย่อท้อ มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 100.00 % แสดงให้เห็นว่านักเรียนทุกคนมีความพยายามแก้ไขงานตนเองให้ดีขึ้น

5.2.16 เมื่อมีการแข่งขัน นักเรียนจะพยายามอย่างเต็มความสามารถ เพราะต้องเป็นผู้ชนะ/ผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % นักเรียนมีความพยายามที่จะทำงานของตัวเองให้ได้ดีที่สุด เพื่อให้งานออกมาสมบูรณ์ที่สุด

5.2.17 นักเรียนอยากประสบความสำเร็จในการเรียน มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % นักเรียนมีความพยายาม มุ่งตนให้มีผลการเรียนที่ดี พร้อมทั้งจะเข้าสู่ในการเรียนที่สูงขึ้น หรือพร้อมที่จะเข้าสู่การทำงานที่ดี

5.2.18 ในการเรียนนักเรียนทุ่มเทอย่างหนักเพื่อให้ได้คะแนนดี มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % นักเรียนมีความพยายามที่จะทำงานของตัวเองให้ได้ดีที่สุด เพื่อให้งานออกมาสมบูรณ์ที่สุด

5.2.19 ถ้าผลการเรียนไม่ดี นักเรียนจะใช้เวลาพยายามมากขึ้น มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 100.00 % แสดงให้เห็นว่านักเรียนทุกคนมีความพยายามแก้ไขงานตนเองให้ดีขึ้น

5.2.20 นักเรียนพยายามหาความรู้เพิ่มเติมจากเอกสาร ตำราในห้องสมุด หรือค้นคว้าจาก Internet เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน มีนักเรียนทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 87.50 % แสดงให้เห็นว่านักเรียนพยายามหาความรู้เพิ่มเติม มีการค้นคว้า หรือเรียนรู้ด้วยตัวเอง

จากข้อข้างต้น เมื่อมองในภาพรวมจะเห็นได้ว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีแนวโน้มที่จะมีความพยายามเรียนรู้อย่างเต็มที่ พยายามที่จะพัฒนาตนเอง ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งจากตำราเรียน ห้องสมุด สื่อออนไลน์ และนักเรียนบางส่วนต้องได้รับการพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียน รวมทั้งกระตุ้นให้นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ ใฝ่หาความพยายามในการขยันหมั่นเพียรในด้านการเรียน

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ครูควรศึกษาธรรมชาติของวัยผู้เรียน เพื่อพัฒนาเจตคติต่อตนเองในด้านการเรียนรู้ พัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงาน
2. ครูควรใช้จิตวิทยาในการโน้มน้าวจิตใจให้ผู้เรียนมีการพัฒนาตนเอง

สอศ.

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน
การพัฒนาเจตคติเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ปวช.2 สาขาวิชาช่างยนต์
วิชา งานเครื่องยนต์เล็ก รหัสวิชา 20101-2101

โดย

นายร่มโพธิ์ หมื่นจันทร์
ตำแหน่ง พนักงานราชการ(ครู)

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพปง
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ

บทที่ 5

สรุปผล การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การพัฒนานักเรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ จำเป็นต้องมีการพัฒนาด้านวินัยในตนเอง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา เจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านวินัยในห้องเรียน ความขยันอดทนทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. พัฒนาเจตคติเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีต่อวินัยในตนเองด้านวินัยในห้องเรียน
2. พัฒนาเจตคติเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีต่อวินัยในตนเองด้านความขยันอดทน
3. พัฒนาเจตคติเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อวินัยในตนเองด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้น ปวช. 2 สาขาวิชาช่างยนต์ ปีการศึกษา 1 / 2566 จำนวน 19 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้น ปวช. 2 สาขาวิชาช่างยนต์ ปีการศึกษา 1 / 2566 จำนวน 19 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ เจตคติที่มีต่อวินัยในตนเอง ได้แก่

1. วินัยในห้องเรียน
2. ความขยันอดทนทางการเรียน
3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อศึกษา เจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านวินัยในห้องเรียน ความขยันอดทนทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้น ปวช. 2 สาขาวิชาช่างยนต์ ปีการศึกษา 1 / 2566 โดยการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. ความมีวินัยในห้องเรียน
2. ความขยันอดทนทางการเรียน
3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามและเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้ค่าร้อยละในการวิเคราะห์ข้อมูล

การอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายผล ได้ดังนี้

เจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านวินัยในห้องเรียน พบว่า

1. ขณะเรียนวิชาหนึ่ง นักเรียนมักนำงานวิชาอื่นขึ้นมาทำ นักเรียนที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 68.68 % ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำ คิดเป็น 28.7 % ส่วนนักเรียนที่ทำประจำไม่มีเลย แสดงว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการไม่นำวิชาอื่น ๆ มาทำขณะที่เรียนวิชาหนึ่งอยู่
2. นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ครูกำลังสอน นักเรียนที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 64.15 % นักเรียนที่ทำประจำมี 8.24% ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำมี 27.61 % แสดงให้เห็นว่านักเรียนมักชอบพูดคุยกันมากขณะที่ครูสอน เป็นพฤติกรรมที่ต้องปรับปรุง เพื่อให้บรรยากาศการเรียนการสอนดีขึ้น นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ
3. นักเรียนส่งการบ้านตรงตามเวลาที่ครูกำหนด นักเรียนที่ทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 58.30 % ส่วน นักเรียนที่ทำบางครั้ง และไม่เคยทำรวมกันแล้วมีถึง 25.36% แสดงให้เห็นว่านักเรียน 2 กลุ่มหลังนี้จำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงเจตคติเกี่ยวกับวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ มีวินัยในตนเอง
4. เมื่อนักเรียนทำข้อสอบไม่ได้ นักเรียนแอบดูข้อสอบเพื่อนในห้องสอบ นักเรียนที่ไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 94.21 % นักเรียนที่ทำบางครั้ง มี 3.04 % ส่วนนักเรียนที่ทำประจำไม่มีเลย แสดงว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีมากที่จะไม่กระทำการแอบดูข้อสอบเพื่อนในห้องสอบ
5. นักเรียนแอบนอนหลับในชั่วโมงเรียน นักเรียนที่ไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 79.67 % นักเรียนที่ทำบางครั้งมี 15.29 % ส่วนนักเรียนที่ทำประจำมี 5.04 % แสดงว่านักเรียนมีเจตคติที่ดี ไม่ประพฤติตนแอบนอนหลับในชั่วโมงเรียน ส่วนนักเรียนที่ปฏิบัติตนในลักษณะดังกล่าวบ้างและทำประจำ คงต้องพิจารณาสาเหตุของการปฏิบัติและหาแนวทางแก้ไขต่อไป
6. นักเรียนเล่นกับเพื่อนขณะที่ครูสอน นักเรียนที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 31.12% นักเรียนที่ไม่เคยทำมี 64.8 % ส่วนนักเรียนที่ทำประจำมี 4.08 % แสดงว่านักเรียนมีเจตคติที่ดี ควรได้รับการปรับพฤติกรรมเรื่องเกี่ยวกับการเล่นกับเพื่อนขณะที่ครูสอน ซึ่งอาจจะเป็นลักษณะเฉพาะของวัยและเพศของนักเรียน ต้องจึงพิจารณาปรับลดพฤติกรรมดังกล่าว

7. นักเรียนอ่านหนังสือการ์ตูน ขณะที่ครูสอน นักเรียนที่ไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 86.41% นักเรียนที่ทำบางครั้งมี 13.41% ส่วนนักเรียนที่ทำประจำมี 2.18 % แสดงว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการ ไม่ปฏิบัติตนที่ไม่เหมาะสม ส่วนนักเรียนที่ทำเป็นบางครั้งหรือทำประจำควรที่จะได้รับการอบรมให้พิจารณาถึงข้อเสียของพฤติกรรมดังกล่าวและงดเว้นพฤติกรรมนี้เสีย

8. นักเรียนลอกการบ้านเพื่อน นักเรียนที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 40.02% นักเรียนที่ไม่เคยทำมี 55.4 % ส่วนนักเรียนที่ทำประจำไม่มี แสดงว่ายังคงมีพฤติกรรมลอกการบ้านเพื่อนอยู่อีกพอควร จึงต้องมีการหาสาเหตุของพฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียนว่าเป็นเพราะสาเหตุใด เช่น เวลาเรียนนักเรียนไม่เข้าใจบทเรียนจึงทำไม่ได้ การบ้านมากจนทำไม่ทัน นักเรียนเกียจคร้านไม่ยอมทำแต่กลัวความผิดจึงมาลอกการบ้านเพื่อให้มีส่งครู ฯลฯ

9. เมื่อใดที่รู้สึกไม่เข้าใจ นักเรียนจะถามครู นักเรียนที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 64.27 % นักเรียนที่ทำประจำมี 19.41 % ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำมี 16.33% แสดงว่านักเรียนมีแนวโน้มทางเจตคติที่ดีต่อการพัฒนาเรียนของตนเองให้ดีขึ้น เมื่อไม่เข้าใจนักเรียนต้อง กล่าวที่จะถามครู แต่ก็ต้องพัฒนาในกลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยทำเลย ให้มีพฤติกรรมด้านนี้ให้มากขึ้น

จากการพิจารณาเจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้น ปวช. 2 สาขาวิชาช่างยนต์ ปีการศึกษา 1 / 2566 พบว่า ส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดี ถึง ดีมาก ส่วนกลุ่มนักเรียนที่ยังมีเจตคติและพฤติกรรมที่ไม่ดี สมควรที่จะค้นหาสาเหตุของแต่ละบุคคลและในแต่ละกรณี เพื่อทำการพัฒนาสัณยภาพของนักเรียนต่อไป

เจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านความขยันอดทนทางการเรียน พบว่า

1. นักเรียนทำการบ้านเสมอก่อนออกไปเล่น นักเรียนที่ทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 63.23 % ส่วนนักเรียนที่ทำบางครั้งมี 28.28 % ไม่เคยทำ 8.49 % จากการพิจารณานักเรียนกลุ่มที่ทำบางครั้งและไม่เคยทำ ควรได้รับการพัฒนาตนเองด้านความรับผิดชอบให้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองให้มากขึ้น

2. นักเรียนหลีกเลี่ยงงานที่ครูมอบหมาย นักเรียนที่ไม่เคยทำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 63.14% นักเรียนที่ทำบางครั้งมี 32.86 % ส่วนนักเรียนที่ทำประจำไม่มี แสดงว่านักเรียนยังมีเจตคติเรื่องความรับผิดชอบต่องานที่ครูมอบหมายดี แต่ต้องพิจารณาพัฒนานักเรียนในกลุ่มนักเรียนที่ทำบางครั้ง ให้มีความถี่ของการหลีกเลี่ยงงานน้อยลงให้มากที่สุด

3. นักเรียนไม่เคยอดทนทำการบ้าน นักเรียนที่ไม่เคยทำ มีค่าร้อยละ คิดเป็น 42.89 % นักเรียนทำบางครั้งมี 42.82 % ส่วนนักเรียนที่ทำประจำมี 14.29 % แสดงว่า นักเรียนมีแนวโน้มที่มีเจตคติที่ดีต่อการอดทนทำการบ้าน แต่คงต้องพัฒนาเจตคติของนักเรียนในกลุ่มที่ทำประจำและทำบางครั้ง ให้มีความอดทนมากยิ่งขึ้น

4. ในการทดลอง นักเรียนจะพยายามทดลองจนเสร็จ นักเรียนที่ทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 57.45 % นักเรียนทำบางครั้งมี 32.15 % นักเรียนที่ไม่เคยทำ 11.4 % แสดงว่านักเรียนมี

แนวโน้มนำทางเจตคติต่อความพยายามในการทำการทดลอง ส่วนนักเรียนในกลุ่มที่ขาดความพยายามทำการทดลองจนเสร็จ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการทำการทดลองให้สำเร็จ เพื่อทำขั้นตอนต่อไปคือการสรุปผลการทดลองและอื่น ๆ

5. เวลาใกล้สอบ นักเรียนดูหนังสือเอง โดยพ่อแม่ไม่ต้องบังคับ นักเรียนที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 53.02 % นักเรียนที่ทำประจำมี 32.73 % นักเรียนที่ไม่เคยทำ 14.25 % แสดงว่านักเรียนมีแนวโน้มนำเจตคติที่มีพฤติกรรมในด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง แต่ต้องกระตุ้น นักเรียนในกลุ่มที่ทำบางครั้ง ให้รู้จักหน้าที่ของตนเองและกระทำหน้าที่ของตนเองให้ดีขึ้น รวมทั้งพัฒนานักเรียนในกลุ่มที่ไม่เคยทำ ให้มีพฤติกรรมความรับผิดชอบในการดูหนังสือสอบ โดยไม่ต้องมีใครมาบังคับ

6. เมื่อนักเรียนทำผิด จะพยายามแก้ไขโดยไม่ท้อแท้ นักเรียนที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 51.06 % นักเรียนที่ทำประจำมี 30.73 % นักเรียนที่ไม่เคยทำ 18.21 % แสดงว่า เมื่อนักเรียนทำผิดแล้ว นักเรียนมีแนวโน้มที่จะพยายามแก้ไขตนเองให้ดีขึ้น ส่วนในกลุ่มที่ไม่เคยทำ ไม่พยายามแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองครูควรอบรมชี้แจงให้

จากการพิจารณาเจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านความขยันอดทนทางการเรียน ของนักเรียนชั้น ปวช. 2 สาขาวิชาช่างยนต์ ปีการศึกษา 1 / 2566 พบว่า ส่วนใหญ่มีแนวโน้มนำเจตคติที่ดี ส่วนนักเรียนในกลุ่มที่ยังมีเจตคติที่ไม่ดีนั้น ครูควรต้องอบรมชี้แจงให้นักเรียนเห็นคุณค่า คุณประโยชน์ของความอดทนในการทำงาน ความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำงานในหน้าที่และต้องกระทำอย่างเต็มที่ ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก มีความอดทน อดกลั้นต่อปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ รวมทั้งชี้ให้เห็นถึงผลที่เกิดจากความสำเร็จในการทำงาน ยกตัวอย่างบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการทำงานและความสำเร็จในชีวิตที่ได้รับความชื่นชม ยกย่องจากคนรอบข้างและสังคม เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มนี้มีแนวโน้มนำเจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านความขยันอดทนทางการเรียนดีขึ้น

เจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

เจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อความสำเร็จทางการเรียน

1. เมื่อมีการแข่งขัน นักเรียนจะพยายามอย่างเต็มความสามารถ เพราะต้องการเป็นผู้ชนะ นักเรียนที่ทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 70.35 % นักเรียนที่ทำบางครั้ง มี 23.25% นักเรียนที่ไม่เคยทำ 6.4 %

2. นักเรียนอยากประสบความสำเร็จในการเรียน นักเรียนที่ทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 73.39 % นักเรียนที่ทำบางครั้ง คิดเป็น 19.49 % ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำ คิดเป็น 7.12 %

3. ในการเรียนนักเรียนทุ่มเทอย่างหนักเพื่อให้ได้คะแนนดี นักเรียนที่ทำประจำ มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 58.06 % นักเรียนที่ทำบางครั้ง คิดเป็น 34.82 % ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำ คิดเป็น 7.12 %

จากทั้ง 3 ข้อข้างต้น หากพิจารณาในภาพรวมจะเห็นได้ว่า นักเรียนมีเจตคติที่จะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จ หรือให้ได้รับชัยชนะทั้งนักเรียนที่ทำประจำและทำเป็นบางครั้ง ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำมีอยู่จำนวนหนึ่งที่ต้องกระตุ้นให้เป็นผู้ที่อยากประสบความสำเร็จ โดยอาจจะเริ่มต้นจากการได้รับคำ

ชมเชยจากการประสบความสำเร็จในระดับและประเภทของความถนัดหรือความสามารถที่แตกต่างกัน
ของนักเรียนแต่ละคน เช่น ศิลปะ ดนตรี กีฬา วิชาการ หรือกิจกรรมการบริการ (ลูกเสือ) ฯลฯ

เจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อความพยายามทางการเรียน

1. นักเรียนปฏิบัติตามคติประจำใจที่ว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น” นักเรียน
ที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 29.81% นักเรียนที่ทำประจำ คิดเป็น 62.25% ส่วนนักเรียนที่ไม่
เคยทำ 7.94 %

2. ในวิชาใดก็ตาม เวลาสอบนักเรียนจะพยายามอย่างเต็มที่ในการสอบ นักเรียนที่ทำประจำ มีค่า
ร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 85.76 % นักเรียนที่ทำบางครั้ง คิดเป็น 11.20 % ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำ คิดเป็น
3.04 %

3. นักเรียนเตรียมวางแผนการเรียนตั้งแต่เปิดภาคเรียนในวันแรก เพื่อจะได้เรียนดีที่สุด นักเรียน
ที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 56.02 % นักเรียนที่ทำประจำ คิดเป็น 27.61 % ส่วนนักเรียนที่
ไม่เคยทำ คิดเป็น 16.37 %

4. นักเรียนมีความพยายามอย่างยิ่งที่จะทำอะไรให้ดี อย่างที่ตั้งใจไว้ นักเรียนที่ทำประจำ มีค่า
ร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 53.02 % นักเรียนที่ทำบางครั้ง คิดเป็น 41.90 % ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำ 5.08 %

5. ถ้าผลการเรียนไม่ดี นักเรียนใช้ความพยายามมากยิ่งขึ้น นักเรียนที่ทำประจำ มีค่าร้อยละมาก
ที่สุด คิดเป็น 57.14 % นักเรียนที่ทำบางครั้ง คิดเป็น 42.86 % ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำไม่มี

6. ในบทเรียนที่ยาก ๆ นักเรียนจะอ่านซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จนเข้าใจแล้วจึงผ่านไป นักเรียนที่ทำ
บางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 48.10 % นักเรียนที่ทำประจำ คิดเป็น 43.82 % ส่วนนักเรียนที่ไม่เคย
ทำ คิดเป็น 8.08 %

7. นักเรียนพยายามหาความรู้เพิ่มเติมจากเอกสาร หรือตำราในห้องสมุด เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการ
เรียน นักเรียนที่ทำบางครั้ง มีค่าร้อยละมากที่สุด คิดเป็น 51.98 % นักเรียนที่ทำประจำ คิดเป็น 32.69 %
ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำ คิดเป็น 15.33 %

จากข้อข้างต้น หากพิจารณาในภาพรวมจะเห็นได้ว่า เจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ต่อความพยายามทางการเรียน นักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีความพยายามทางการเรียนอย่างเต็มที่
ทำสิ่งที่ดี เหมาะสมอย่างที่ตั้งใจไว้ พยายามที่จะพัฒนาตนเอง ใฝ่หาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งจำตำราเรียน
กันควาในห้องสมุด รวมทั้งการฝึกทักษะจำบทเรียนที่ยาก การวางแผนการเรียนที่ดีตั้งแต่ต้นปีการศึกษา
ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยทำมีจำนวนน้อย ซึ่งในนักเรียนกลุ่มนี้จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเจตคติให้
นักเรียนเห็นเป้าหมาย คุณประ โยชน์ คุณค่า ของความพยายาม รวมทั้งการยอมรับของสังคมที่มีต่อผู้ที่มี
ความพยายาม รวมทั้งกระตุ้นนักเรียนที่มีผลการเรียนไม่ดี ให้มีความพยายาม ขยันหมั่นเพียรในด้านการ
เรียน ให้นักเรียนตระหนักในการวางแผนทางด้านการเรียน มีความมุ่งมั่น มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการ

เรียน และหากได้ปฏิบัติจนเป็นนิสัย ก็จะเป็นผู้ที่มีความสำเร็จในชีวิตตามที่ตนได้มุ่งหวังไว้อย่างแน่นอน

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางเพื่อนำข้อค้นพบในการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน คือ

1. ครูควรศึกษาธรรมชาติของเพศและวัยของนักเรียน ประกอบกับพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อพัฒนาเจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านวินัยในห้องเรียน ความขยันอดทนทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ครูควรใช้จิตวิทยาในการ โน้มน้าวจิตใจให้นักเรียนให้ความร่วมมือในการพัฒนาเจตคติที่ดี รวมทั้งเห็นคุณค่าของการปรับเจตคติ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาเจตคติที่มีต่อวินัยในตนเองด้านวินัยทางสังคม
2. การวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเจตคติที่ดีของนักเรียน